Det kongelige Theaters Repertoire.

№ 109.

Parykmageren.

Priis: 24 Skilling.

Kjøbenhavn.

Faaes i Schubothes Boghandling paa Børsen Nr. 9,
samt hos Billet-Casseren i Theatrets Forsal.

1839.

Det Kongelige Theaters Repertoire

faaes i Schubothes Boghandling paa Børsen Nr. 9 til vedføiede Priser.

№		mk.	ß
1.	Emilie Galotti, Sørgespil af Lessing	1	8
3.	Landsbypigerinderne, Syngestykke	=	14
4.	Tre Maaneder efter Brylluppet, original Lystspil af Overskou	1	14
7.	Fred med de Døde, Lystspil af Raupach	=	14
8.	Veien til Ødelæggelse, Comoedie af Holcroft	1	10
9.	De væltede Vogne, Syngestykke af Dupaty	=	14
10.	Skovhuggerens Søn, Syngestykke af Planard	1	
11.	Chinafarerne, Syngestykke af P. A. Heiberg	1	
14.	Efterskriften, Lystspil af Holbein	=	8
15.	Valentine af Mayland, Syngestykke af Bouilly	=	12
16.	Isidor og Olga, Sørgespil af Raupach	1	4
17.	Muurmesteren, Syngestykke af Scribe	=	14
18.	Destillateuren, original Vaudeville	1	4
19.	Den fortrædelige Formiddag, Lystspil	=	12
20.	Formynder og Myndling, Lystspil af Scribe	=	12
21.	Snyltegjæsten, ligeledes af Samme	=	12
22.	Hellig Tre Kongers Aften, Lystspil af Shakespeare	1	14
23.	Hvilken er den Rette? original Vaudeville af Overskou	=	12
24.	De muntre Koner, Lystspil af Shakespeare	1	14
25.	Vor Tids Mennesker, originalt Lystspil af Overskou	1	8
27.	Eugenie, Drama af Beaumarchais	1	2
28.	Brødrene Philibert, Lystspil af Pichard	1	8
29.	Marie, Syngestykke af Planard	=	12
30.	Hans Sachs, Skuespil af Deinhardstein	1	4
31.	Fornuftgiftermaalet, Skuespil af Scribe	1	4
32.	To Aar efter Brylluppet, Lystspil af Scribe	1	
33.	Den unge Ægtemand, Lystspil af Mazeres	1	8
34.	Den fortræffelige Onkel, Lystspil af Scribe	1	
35.	Bruden, Syngestykke af Scribe	1	12
36.	Don Carlos, Tragoedie af Schiller	2	8
37.	Fra Diavolo, Syngestykke af Scribe	1	8
38.	Henrik den Femtes Ungdom, Syngespil	1	8
39.	Dværkeren og Dandserinden, Comoedie af Scribe	1	4
40.	Familien Riquebourg, Drama af Scribe	1	
41.	Den gamle Ægtemand, Lystspil af Scribe	1	2
42.	Elskovsdrikken, Syngestykke af Scribe	1	
43.	Frierens Besøg, Lystspil af Scribe og Melesville	1	
44.	Kostgængeren, Lystspil af Scribe	1	
45.	Den første Kjærlighed, Lystspil af Scribe	1	
46.	Møllen i Bjergkløften, Syngespil af Carl Baromäus v. Miltitz	1	
47.	Dronningen paa 16 Aar, Drama af H. C. Andersen	1	4
48	Garrick i Bristol, Lystspil af Deinhardstein	2	
49.	Dominique, Comoedie af D'Epagny og Dupin	1	12
50.	Brødrene Foster, Lystspil, efter Töpfers Bearbeidelse af J. L. Heiberg	1	8
51.	For evigt! eller: Medicin mod en Elskovsrus! af Scribe og Varner	1	4
52.	Johanna d'Arc, Pigen af Orleans, romantisk Tragoedie af Schiller	2	4
53.	Christen og Christine, dramatisk Idyl, efter Scribe og Dupins: "Michel et Christine," ved J. L. Heiberg	1	
54.	Christens Hjemkomst, Lystspil af Scribe og Dupin	1	
55.	Broder og Søster, Comoedie af Scribe og Melesville	1	

Parykmageren.

Syngespil i tre Acter af E. de Planard og Paul Duport;

Musiken af Ambroise Thomas; oversat af Th. Overskou.

Personerne.

Flechinel, Parykmagermester.
Agathe.
Marquis de Forlange.
Hertuginde de Frandval.
Czar Peter den Store.
La Rose, Flechinels Mestersvend.
Mikaloff, russisk Oberst.
En Officeer i den kongelige franske Garde.
Franske og russiske Herrer og Damer; Borgerfolk Parykmagersvende; Vagt af den franske Garde.

Første Act foregaaer i Paris hos Flechinel; anden Act paa Hertugindens Gods, i Nærheden af Paris, og tredie Act i et Pallads i St. Petersborg.
Tiden er Aaret 1717.

Første Act.

Skuepladsen fremstiller Flechinels Friseur- og Barberstue, der er prægtigt meubleret, efter Datidens Smag, og forsynet med Alt, hvad der hører til Tierens Haandtering. Hele Baggrunden bestaaer af Vinduer og Glasdøre med Silkeforhæng; paa begge Sider almindelige Døre. I første Coulisse er Indgangen til Flechinels Cabinet. Naar Døren gaaer op er der endnu ikke lukket op for Kunder; det er mørkt og Værelset belyses af to Lys.

Første Scene.

La Rose (friserer en Paryk med Bukler, som sidder paa en Parykblok).

Op, I, som fægte med Saxen og Kammen,
Smyk Laugets Skildt med den festlige Krands;
Hovedforskjønnere! træder nu sammen,
Søger ved Valg af en Oldermand Glands.
(Man hører en Klokke ringe).
Alt den store Dag frembryder;
Klostrets Morgenklokke lyder,
Gaderaab og Vognes Larm
Kalde Folk af Sovnens Arm.
(Der høres forskjellige Raab fra Gaden).
— Her er Bouquetter af alle Slags! —
— Korvel og Kaal! — Østers og Lar! —
— Skal I ha'e Vand? — Her er Kirsebær!
— Aa friske Æg! — Kjøb gamle Klæ'er! —
(han fuldender sit Arbeide)
Til Mesters Komme Alt er færdigt
Og hans Genie, som jeg haaber, værdigt!
Men der maa lukkes op!
(skriger ud af Døren tilvenstre)
Nu flink! det Dag alt er!
Herned paa Stuen!

Anden Scene.

La Rose. Fem Svende (fra Døren tilvenstre).

Svendene (komme løbende).
Ja, ja! vi staae alt her!

La Rose og Svendene.

Op, I, som fægte kjækt med Sax og Kammen,
Smyk Laugets Skildt med Glædens friske Krands;
Træd, brave Mænd! nu til Debatter sammen,
Ved Oldermandens Valg søger Laugets Glands.
(De aabne Vinduesskaaderne og Døren i Baggrunden, hvorved man faaer Udsigt til et Torv.)

Tredie Scene.

De Forrige. Flechinel (som er, efter Datidens Smag, meget moderne og smagfuldt klædt, med rundskaaren Kjole; fra venstre Side).

Flechinel (til La Rose).
Du seer, at jeg er klædt efter nyeste Mode!
Aa, en Stol! — bring et Speil! — behandl mig saa mit Ho'ede!
(Svendene adlyde, og han vedbliver medens han friseres.)
Alle, der ved Borgerskabsbrev
Friseur, Barbeer etcetera blev,
Til et Oldermandsvalg skal sig ret strax indfinde.
La Rose (medens han friserer ham).
Og De bestemt vil Palmen vinde.
Svendene.
Ja, det blier Dem;
Som Oldermand De kommer hjem!
Flechinel.
O tie med sligt! — Hør, Børn! Intriguer
Jeg hader som Pesten,
Altid jeg viger
Bekkedent for Næsten!
Seirer jeg, det skeer, som bekjendt,
Ene ved Get — ved mit Talent!
(reiser sig.)
Bring min Hat — og min Kaarde — min Stok — og mine Handsker!
Da over Laugets Vel jeg nu pligtskyldigst grandsker,
Mine Kunders Person for i Dag jeg maa
Til Jer betroe! Gjør mig ej Skam! pas noie paa!

Skjøndt mine Borgerpligter
Nu fordre heelt en Mand,
Jeg, som Haarkunstner, svigter
Ingen Kunde af Stand;
Mens jeg i Lauget troner,
Flyv, Suppleanter! hen —
Friseer de yndige Koner
Og barbeer deres Mænd!
(snart til den ene, snart til den anden af Svendene)
Du maa blonde Lokker binde
Paa den gamle Fru Grevinde;
Du til Cancelliet gaaer
Strax med Præsidentens Haar;
Du gier, uden megen Snakken,
Generalen Pidsk i Nakken;
Du maa i en Fandens Fart
Sætte Krøl i Hr. Grevens Bakkenbart.
(Svendene ville gaae.)
Hør! bie lidt! aa saa løb ei saa snart!
Du maa, efter høiest Mode,
Rage Hr. Abbeens Ho'ede,
Han, som Dig forleden Dag
Banked for Din slette Smag.
Og saa — ja saa snig Du Dig forsigtigt
Til Marquisen, thi det vigtigt
Er, at Du i Smug kan faae
Hendes Øienbryn sat paa.
(til La Rose)
Ah — Gamle! Dig jeg ei maa glemme,
Husets anden Principal!
Strippe om Du ikke skal;
Barbeer og friseer Du her hjemme;
Og seer Du min Datter, da
Hils god Morgen fra Papa!
Flinke Svende!
Ud at rende;
Til Arbeid strax
Med Kam og Sax!
Skjøndt mine Borgerpligter
Nu fordre heelt en Mand,
Jeg, som Haarkunstner, svigter
Ingen Kunde af Stand!
Mens jeg i Lauget troner,
Flyv, Suppleanter! hen —
Friseer de yndige Koner
Og barbeer deres Mænd!
Friseer, barbeer og klipper,
Til alle Kanter stripper
Og lad see Jer Kunst;
Spild ei min vundne Gunst!

Svendene.

Giv os ved Valg af en Oldermand Glands;
Kom hjem med Scirens Krands!
(Flechinel iler ud, fulgt af de fem Svende, som bære Puddera'ker. Man seer dem fare til forskjellige Sider paa Torvet. Flechinel gaaer bort, paa Torvet, tilhøire).

Fjerde Scene.

La Rose. Marquien, (som kommer ind af Døren tilvenstre. Han er i simpel borgerlig Dragt, uden Kaarde).

Marquien (seer ud mod Torvet). Men hvad kan det betyde, at hele Huset er i en saa ualmindelig Bevægelse?

La Rose. Hvad? det veed De ikke? De veed ikke, at alle Parykmagermestrene i Dag forsamle sig paa Raadhuset for at vælge sig en ny Oldermand? Min Principal er en sjelden Mand i sit Fag; han har aflagt de meest glimrende Beviser paa sit Talent i begge de Videnskaber, der i Paris udfordres for at være en duelig Parykmagermester — Aa, han friserer og barberer, som — som en Engel! han er i Mode; han angiver Tonen baade for Parykker og naturligt Haar, og som han rager en Hage, saaban rager det hele Laug sine respective Kunders Hager — hvad Under, at han bliver anseet for Parykmagerlaugets Perle. Desuden er han den retskaffneste Mand af Verden — og da det undertiden hændes, at man seer paa Dueligheed og Retskaffenheed, naar man uddeler Æresposter, saa har jeg Haab om, at min gode, talentfulde Principal ....

Marquien (afsidt, vendende til høire Side). Vil blive valgt — Troer De det?

La Rose. Og hvorfor ikke? For det Første fordrer Retfærdigheden det, og for det Andet have vi — for at puffe Retfærdigheden en Smule fremad — bearbeidet Gemytterne i en tre Ugers Tid. O, hvilken Ære for ham, for mig, hans Mestersvend, og for hans elskværdige Datter —

Marquien. Det er netop hende, jeg vil tale med Dem om. Hvorledes befinder hun sig i Dag?

La Rose. Jomfru Agathe?

Marquien. Ja; jeg fik hende ikke at see i Aftes. Da jeg kom hjem, sagde hendes Fader mig, at hun befandt sig ikke vel og allerede var gaaen ind i sit Værelse.

La Rose. Det har jeg slet ikke hørt Noget om — det er altsaa Ingenting. Hun har ikke ringet endnu.

Marquien. O, jeg gaaer ikke ud før jeg har hørt, hvorledes hun befinder sig.

La Rose (smilende). Deres Opmærksomhed vil fornøie hende og forjage Upasseligheden, hvis den ikke allerede er borte.

Marquien. Hvad leer De af?

La Rose. Ah ha, min hemmelighedsfulde Herre! veed De ikke, at en gammel Parykmagersvend forstaaer sig paa Physionomiken trods nogen Professor? at en Fyr, der har havt saamange Hoveder under Hænder som jeg, seer ligesaa tydeligt og klart i en Elskers Øine, som i en Coquettes Speil, naar hun gjør sit Morgen-Toilette? De tilbeder Jomfru Agathe, og det er jeg sjæleglad over!

Marquien (levende). Tal ikke saa høit, jeg beder Dem.

La Rose. Og hvorfor ikke? have to unge Mennesker ikke Lov til at være forelskede, naar de ere i Deres Alder og passe for hinanden. Er De ikke Deres egen Herre?

vare Deres afdøde Forældre ikke skikkelige Borgerfolk i Marseille? Jomfru Agathe er Datter af en Mand, der er berømt i sit Fag; hun er rig, dersom De er fattig; hun har faaet en Opdragelse, som ingen høiadelig Dame skulde skamme sig ved; hun har et fortræffeligt Hjerte, er forstandig, dannet og smuk — Aa, smukkere end alle Marquiser i Versailles! — Naa, unge Herre! skynd Dem at lade Violinen spille op til Bryllupspet, og den gamle lystige La Rose skal have den Ære at indfinde sig og trippe sin sidste Menuet nok saa net.

Marquien (i Bevægelse). Ah, min Ven! — den Lykke, hvormed De smigrer mig —

La Rose. Deres Ven! — Ja, jeg er Deres Ven, og har jeg ikke altid været det? Nu er jeg vis paa, at De er en retskaffen ung Mand; men der var en lang Tid, da jeg troede, at De havde en Skjelm bag Øret.

Marquien (urolig). Hvad siger De?

La Rose. Ja saa skam gjorde jeg saa! Da De kom til Hr. Flechinel og leiede det lille Værelse, som støder op til mit, og sagde, at De var Comptoirbetjent hos en Procurator, saa — ja, jeg tilstaaer det reent ud — saa kunde jeg slet ikke faae Deres brune Kjole og simple Mousselin-Manschetter til at passe til Deres fornemme, fine Væsen og den Maade, hvorpaa De saadan kastede Deres Hat let ind under Armen med en Anstand, som — nei! nei, nei! jeg sagde til mig selv: „Den Krabat har oftere havt Kaarden ved Siden, end Pennen i Haanden!"

Marquien (sagte). Min Gud!

La Rose. Og saa den Skik hos Dem, at gaae ud saasnart Dagen gryede for at begrave Dem i Acter og Documenter og ikke komme hjem før den mørke Aften, naar vi sadde ved Bordet, og det bare for at bede om Lys og sladdre lidt med Jomfruen — alt dette gav mig nogle flemme Ahnelser. Jeg tænkte saadan ved mig selv paa Kneb, paa Forklædning og alle disse Konster, hvorved de fornemme Herrer søge at forføre skikkelige Folks Pigeborn. Aa, det havde været græseligt! Stakkels Barn! Uskyldigheden selv! sin Faders Stolthed og Glæde! O, han havde taget sin Død derover — og det havde jeg gjort med!

Marquien (levende). O, dersom der fandtes et Menneske, som kunde fatte en saa nedrig Tanke, han vilde rødme for sig selv, naar han blot engang havde talt med Agathe. Nei, den Kjærlighed jeg føler for hende, som Intet formaaer at tilintetgjøre og som bestemmer min Skjebne —

La Rose (afbryder ham). Stille! jeg hører hende komme.

Marquien (levende). Agathe?

La Rose (leende). Ja vist, der er hun! Snak De lidt med hende, jeg vil see mig lidt om udenfor Døren.

Femte Scene.

De Forrige. **Agathe** (som kommer ind fra høire Side.)

Agathe (til La Rose).
Saa tidlig Fader ude er?
(La Rose nikker og gaaer derpaa udenfor, hvor han spadserer frem og tilbage.)
Min Gud! hvad Hr. Firmin, De her?

Agathe (sagte).
O, veemodsfuldt han smiler
Og dvælende staaer;
Hvad paa hans Læbe hviler
Mit Hjerte mig spaaer.
For første Gang Du fjerner
Ei ham, o milde Dag!
Som hidtil Nattens Stjerner
Kun førte til vort Tag!

Marquien (sagte.)
Hvor vennehuldt hun smiler,
Som Lillien i Vaar;
I hendes Øie hviler
En Magt, jeg ei modstaaer!
Du første Gang ei fjerner
Mig herfra, milde Dag!
Før har mig Nattens Stjerner
Kun ført til dette Tag!

Agathe (deeltagende).
Men Deres Blik vidner om Smerte;
O, lad mig dele omt Deres Qval.

Marquien.
Ak, den Tanke knuser mit Hjerte,
At jeg fjernt fra Dem leve skal.

Agathe.
Jeg hver Dag føler samme Kummer,
Fordi jeg Dem ei om mig seer.

Marquien.
Hver Nat jeg i urolig Slummer
Kun drømmer, vi adskilles aldrig meer!

Agathe (sagte).
Hans Qvaler mig røre.

Marquien (tager hendes Haand).
Agathe!

Agathe (med nedslagne Øine).
Min Ven!

Marquien (sagte).
Hvad vil jeg gjøre?!

Agathe (fjerner sig fra ham).
Det mørke Blik —

Marquien (sagte).
Jeg røbe vil —

Agathe (sagte.)
Han vender bort.

Marquien (sagte).
Mig ved min Ild!

Ahgate.
Hvor veemodsfuldt han smiler,
Tvivlraadig han staaer;
Hvad paa hans Læbe hviler
Mit Hjerte mig spaaer.
Forgjæves han forsvarer
Sig mod Kjærligheds Magt,
Snart Læben aabenbarer
Hvad alt hans Blik har sagt!

Marquien.
Naar vennehuldt hun smiler
Heftigt Hjertet slaaer;
I hendes Die hviler
En Magt, jeg ei modstaaer.
Forgjæves jeg mig forsvarer;
Hun i Lænker har mig lagt;
Snart Læben aabenbarer
Hvad alt mit Blik har sagt.

Marquien. Bliv ikke forundret over at De seer mig saa mørk og urolig; i Aftes var Deres Fader ængstelig for Dem og sagde, at De pludselig var bleven upaasselig.

Agathe (smilende). O, det havde Intet at betyde — det var kun en taabelig Ængstelse, som jeg nu er ganske skamfuld over, og som jeg næsten ikke engang tør sige Dem Grunden til.

Marquien. En Ængstelse? Men hvorfor ængstede De Dem?

Agathe. O, skjend ikke paa mig! De veed, at min Fader endelig vilde see Czar Peter den Store, som i nogle Dage har opholdt sig i Paris; — i Aftes gik det Rygte, at han vilde komme i Operaen; men han skuffede Publicums Nysgjerrighed; — var han der, lod han sig i det mindste ikke see. Imidlertid havde Fader taget et Par Pladser i en Loge, hvori han traf en god Ven, som, da han kom ind, raabte: „See, er Du der, Flechinel? og Du har Din Datter med?" Derpaa begyndte Fader og han at sladdre sammen; men jeg hørte, at der var en stærk Stemme, som i Logen ved Siden af os, bag Gitterværket, der hele Tiden var trukket op, gjentog haardt: „Flechinel! Flechinel! — hans Datter?" og i det samme skimtede jeg igjennem Gitteret to lynende Øine, som vare heftede paa mig. Strax efter sagde den samme Stemme til Nogen, der var i Logen: „Skynd Dig, hent en tjenstgjørende Officeer! Jeg tager strax til Regenten, følg mig!"

Marquien. Til Regenten?

Agathe. Jeg kan ikke begribe hvorfor; men alt dette ængstede mig. Da det var smukt Veir, spadserede vi hjem og jeg lagde Mærke til, at der var et Menneske, som fulgte os Skridt for Skridt og standsede først ved vor Gadedør, hvor han, ved Lygtens Skin, optegnede Husnumeret.

Marquien. Agathe! — er De ogsaa vis paa, at det, De der fortæller mig, virkelig er skeet, og at Deres Indbildningskraft —

Agathe. Naa, De siger nok ligesom min Fader, der paastaaer, at det er Hjernespind? Ja, ja, det kan jo gjerne være! Men hvorfor følger De heller aldrig med os? Havde De været tilstede, havde jeg ikke været bange. Deres vrantne Procurator burde dog ogsaa engang imellem give Dem lidt Frihed, som De kunde skjænke Deres Venner. Men nei! ikke engang om Søndagen kunne vi beholde Dem her; thi hver Løverdag skal De da endelig paa Landet, hvor De bliver til om Mandagen.

Marquien. Kjære Agathe! De veed, at jeg tager ud til min Familie, som boer ved Rambouillet.

Agathe. Ja, det gjør De meget nøiagtigt! der er De hver Søndag. Det er som min Fader siger, De kunde ikke være mere punktlig, om De havde Opvartning hos Kongen i Versailles.

Marquien (sagte). Det er som han kunde gjette det.

Agathe. Hvad behager? Er De vred paa mig, fordi det gjør mig ondt, at De er fraværende?

Marquien (heftig og med Ømhed). Jeg vred paa Dem — Agathe! for Guds Skyld, lad os ikke længer bruge Omsvøb, hvorved hverken De eller jeg kan skjule vore sande Følelser! De kjender min Hemmelighed, lad mig troe, at jeg ogsaa har gjettet Deres! Lad os sige hinanden et eneste Ord, et Ord, der afgjør Alt! Kjærlighed, Kjærlighed for evig!

Agathe (i heftig Bevægelse). O min Gud!

Marquien. Ja, jeg elsker Dem — Dem alene! Jeg tager bort om et Øieblik; men jeg vender tilbage om to Dage. De skal da erfare mine Planer og min Beslutning, og fra det Øieblik af, Deres for evig — ingen Skilsmisse mere — Deres for evig! — De græder?

Agathe. O, det er af Glæde!

La Rose (kommer løbende). Der er de! Der er de!

Agathe. Hvem? min Fader?

La Rose. De bære ham i Triumph!

Agathe (seer ud). Hvilken Folkestimmel!

Marquien (heftig og sagte). Min Gud! der kunde være Nogen iblandt Mængden, som kjendte mig. Jeg vil smutte ud igjennem Døren i Baghuset.

Agathe. De gaaer?

Marquien. Jeg maa!

Agathe. Om to Dage —!

Marquien. Er jeg her igjen. Men indtil da vil De jo sige ligesom jeg —

Agathe. Ja, evig Kjærlighed!

(Marquien gaaer hurtigt ud paa venstre Side. Flechinel bæres ind i en gammel Lænestol, der er prydet med Guirlander og Blomster, og bliver baaren af fire Parykmagermestere. En stor Sværm af Parykmagermestere og andre Borgere med deres Koner og Børn ledsager ham jublende.)

Sjette Scene.

Agathe. Flechinel. La Rose. Borgerfolk.

De Kommende.
Herlige Valg! viis vor Oldermand Hæder;
Beskue, Parykmagerlaug! her Din Sjel!
Ved sit Genie Manden Stolen beklæder!
Istem: hurra! leve Hr. Flechinel!

La Rose (fjærleglad).
Naa, sae jeg sandt?
Agathe.
O hvilken Glæde.
Flechinel (reiser sig i Stolen).
Du seer Din Fader hædret staae.
Joben (bukker og skraber for Agathe).
Hans Roes vi alle qvæde!
Flechinel (nikker venlig til Agathe).
Du seer Din Fader hædret staae!
(til dem, der bære ham)
Men lad mig Jorden nu betræde;
Mens i Triumph I med mig gaae
Jeg meget let kan Svimmel faae!
Joben (medens han sætter sig).
Din Roes vi alle qvæde!
Flechinel.
Vil, Venner! I, som jeg, naae Borgerhædes rens Tind,
Saa præger Eder vel disse Lærdomme ind!

1.

I sin Holdning og Mine
Gratiøs, smidig og let
Maa en Haarkunstner trine
Ind i et Cabinet.
Gaarsdagens Bagateller
Sin skjønne Kunde han
Snu og vittig fortæller
Og smigrer med Forstand.
Hvis han i Speilet skimter
Om Damens Mund et Smiil,
Hans Lykkes Stjerne glimter,
I Gunst han stige vil.
Ah! vil I komme i Mode
Og hæve Eders Stand,
Følger blot den Methode;
Ved den blev jeg Oldermand.

Joben.
Komme i Mode
Og glimre i sin Stand
Lykkes ved den Methode;
Ved den blev han Oldermand!

Flechinel.

2.

Skal et Huus vi frisere,
Er vort Kald difficilt;
Thi man maa altid lavere
Efter Vinden subtilt.
Hvis mellem Papilotter
Et Elskovsbrev man seer;
Man i Stilhed sig gotter,
Men svider bestomeer.
Bestandig Nyt man søger,
Studerer Næstens Haar
Og ei til Lærdes Bøger,
Men deres Hoved gaaer!
Ah, vil I komme i Mode
Og hæve Eders Stand,
Følger blot den Methode;
Ved den blev jeg Oldermand.

Joben.
Komme i Mode
Og glimre i sin Stand
Lykkes ved den Methode;
Ved den blev han Oldermand!
Flechinel (naadig).
Det mig særdeles kjært skal være,
At see enhver af Dem som Gjæst;
Vil med Besøg De mig bære
Paa Søndag ved en munter Fest?
Joben.
Tusinde Tak! o, det er os en Hæder;
Vi ønske vil Dem al Lykke og Held;
De ved Talent Deres Post kun beklæder.
Hurra! hurra! leve Hr. Flechinel!
Flechinel, Agathe, La Rose.
Herlige Dag! o, den Post jeg han beklæder
Vil skjænke Huset Berømthed og Held!
Ved det begeistrende Raab jeg mig glæder!
Syng høit, syng høit: leve Hr. Flechinel;
Joben.
Herlige Valg! til den Post De beklæder
Vi vil Dem ønske al Lykke og Held.
Stemmer i Chor, viis vor Oldermand Hæder:
Hurra! Hurra! leve Hr. Flechinel!
(Mængden gaaer ud i Baggrunden.)

Syvende Scene.

Flechinel. Agathe. La Rose.

Flechinel. Ah! det er godt nok med denne Hæder og Værdighed — men — den tager skrækkeligt paa Kræfterne.

Agathe (venlig). Gaa op i mit Værelse og hviil Dig, gode Fader! O, dersom Du vidste, hvad jeg har at fortælle Dig!

Flechinel (uden at høre hende). Om Forladelse, mit Barn! om Forladelse. La Rose! — et Øieblik —

La Rose. Hvad er det, Hr. Principal?

Flechinel. Jeg er Oldermand, min Kjære! — og min første Pligt er at gjøre Præsidenten i Magistraten min Opvartning. Spring hen og tegn mig paa Listen over dem, som ville gjøre ham deres Opvartning; men med store Bogstaver; det fordrer Etiquetten! I Morgen vil jeg have den Ære at hilse paa ham.

La Rose. Det skal jeg strax besørge; men inden jeg gaaer, maa jeg dog underrette Dem om, at Hans russiske Majestæt Czaren har ladet spørge om Dem.

Flechinel (meget overrasket). Peter den Store!?

Agathe. Ah, see der have vi det, Fader!

Flechinel. Czaren har ladet spørge om mig? — og naar?

La Rose. Imedens De vare henne paa Raadhuset. Jeg stod og saae mig lidt om udenfor Døren og saa kom der et Menneske, som gav mig dette Papir, ganske aabent.

Flechinel. Hør, mit Barn! vil Du læse det for mig.

Agathe (læser). „Hr. Parykmagermester Flechinel bedes om at indfinde sig i Arsenalet, for at barbere hele Czarens Huus. Han maa fremfor Alt medbringe gode Knive."

La Rose. Aa Død og Plage! hvilken Kunde! Vil De nu see, vil De nu bare see, hvorledes De er i Raabet!

Flechinel. Jeg kan ikke komme til mig selv af Forundring! Og hvad har Du svaret, La Rose?

La Rose. Jeg bukkede mig lige ned til Brostenene for det keiserlige Sendebud og sagde til ham, at Herren ikke var hjemme, og at jeg troede, at paa en Dag, som denne, vilde det ikke være muligt, at —

Flechinel. For Pokker! det var klogt gjort af Dig — mit Blod er altfor meget i Oprør. Det kunde hænde sig, at Hans czariske Majestæt vilde betroe mig sit eget høie Hoved til Behandling, og var jeg saa uheldig at give ham en Rift, ho! ho! det er en Mand, som er forbandet kort for Hovedet.

La Rose (seer ud af Døren i Baggrunden). Ah ha! see, der holder en Vogn udenfor Gadedøren; det er Hertuginde de Grandvals Livree — ja! det er skam hende selv; hun stiger af her.

Agathe. Hertuginden selv?

Flechinel. Jeg troede, at hun var langt borte herfra.

La Rose (bliver ved at see ud). Ja — ja vist er det hende selv.

Flechinel. Jeg maa tage imod hende! — og Du, La Rose! skynd Dig at forrette Dit Ærinde.

La Rose (løber). Ja, Hr. Oldermand!

Agathe (seer ud). Der er hun!

Hertuginden (udenfor). Men hvor er han? hvor er min Ven Flechinel?

Flechinel (iler hende imøde). Paa Stuen, naadigste Hertuginde! paa Stuen! — Ah! jeg er ganske fortumlet i Hovedet!

Ottende Scene.

Hertuginden. Agathe. Flechinel.

Hertuginden (i heftig Bevægelse). Ah, god Morgen, Flechinel! God Morgen, min Glut! Ah! De seer mig her saa udmattet, at jeg kan ikke mere — O, jeg dør!

Flechinel (geskæftig). En Lænestol til Hertuginden!

Hertuginde. Jeg sætte mig? — har jeg Tid til det!

Flechinel. Men vil Deres Naade da ikke trine ind i mit Cabinet?

Hertuginden. Aa, nei! nei! jeg er saa echaufferet; her er mere frisk Luft — desuden — Hr. Flechinels Etablissement er den fine Verdens Hovedqvarteer. Men til Sagen. Jeg er nylig kommen hertil fra Tydskland, og har endnu ikke kunnet faae ti Minutters Søvn — en Sag af Vigtighed sætter mig i Virksomhed, og nuomstunder kommer man ingen Vei uden ved at give Fester, Baller, Soupéer. I Morgen giver jeg Hoffet og Staden Concert, Opera og Illumination paa mit Gods, her tæt ved Paris — men hvilken Møie, hvilken Mængde Besøg at aflægge — jeg sad i min Vogn før Daggry — Oh! hvad det er for en byrdefuld Stilling at være en Dame af Stand.

Flechinel. Dersom jeg kunde være min naadigste Hertuginde til nogen Hjelp —

Hertuginden (rækker ham et Papir). Ganske vist; her er en Optegnelse angaaende de Costumer og Frisurer, vi bruge i vor Opera — det er Noget, som angaaer Dem; — men det er især til Deres elskværdige Agathe jeg kommer; jeg vil bede hende at vise mig en Tjeneste af allerstørste Vigtighed.

Agathe. Mig, naadigste Hertuginde?

Hertuginden. Netop, mit Barn! En ung Grevinde skulde spille Hovedrollen i Operaen, men hendes Mand har taget hende fra mig og sendt hende med Posten til Bretagne. Han er skinsyg og fandt, at hun følte vel meget for sin Elsker i Stykket, og havde for mange Beer og Kryds i sin store Duet — Aa, det er skammeligt, det er meget slet gjort imod mig; men — jeg har endnu Haab, dersom De ikke er ufølsom ved min Ulykke. Hr. Mercantini, Deres Syngelærer, har gjennemgaaet Partierne med os, har sagt mig, at De vilde spille denne Rolle som en lille Engel!

Agathe (skrigende). Jeg! — O nei! nei!

Hertuginden. Ah, hvorfor ikke, min bedste Pige? Mercantini berømmer Dem som den bedste af hans Elever.

Flechinel. Det er sandt; men, naadigste Hertuginde —

Hertuginden. Ingen Menner! Ti De stille, Flechinel! har De ikke givet Deres Datter den meest glimrende Opdragelse? har vi disse smukke Vine, denne ædle Holdning, denne fine Dannelse for bestandig at kukkelure i en Friseurstue og at gifte sig med en skikkelig Borgermand? Nei, paa min Ære! dertil er vi for smuk! — og hvem veed! Ved min Fest i Morgen har jeg de rigeste, eleganteste Herrer i Paris — om fjorten Dage er hun istand til at være gift med en Generalforpagter.

Agathe. Hertuginde! jeg beder Dem!

Hertuginden. Nei, nei! jeg hører ingen Indvendinger. (Til Flechinel.) O, De vil blive ude af Dem selv af Henrykkelse over det glimrende Bifald.

Flechinel. Jeg er en Nar efter Comedie! — og jeg vil tilstaae, at min faderlige Forfængelighed —

Hertuginden. Ja, naturligviis! Saa kom da, mit kjære Barn! lad os gaae op

paa Deres Værelse. Mercantini kommer ret strax for at gjennemgaae Partiet med Dem. Jeg vilde have taget min Broder, Marquis de Forlange, med, et elskværdigt ungt Menneske, med mange Talenter — O, han havde lært Dem hele Rollen i to Timer; — jeg var i hans Hotel, men han er ikke hjemme om Natten — formodentlig et lille Kjærligheds-Eventyr paa Landet — desuden har han i Aften Opvartning hos Kongen i Versailles; men hvad Spillet angaaer — jeg skal nok selv give Dem den Veiledning, De behøver. Fremfor Alt maae vi imidlertid tænke paa Deres Toilette! — Kom og lad os gjøre Aftale!

Agathe (til Flechinel). Men, Fader —

Flechinel. Ja, hvad skal jeg gjøre, Barn? Hertuginden har at befale i mit Huus.

Hertuginden. Vel sagt!

Flechinel. Imidlertid vil jeg gjennemgaae Deres Optegnelser.

Hertuginden. Godt! Før jeg tager bort, ville vi tale sammen om dem (giver ham et lille Slag paa Kinden). O, jeg holder altfor meget af min lille Flechinel!

(Hun tager Agathe ved Haanden og gaaer meget hurtigt ud med hende tilhøire.)

Niende Scene.

Flechinel (alene).

Jh for Pokker! mit Hjerte hopper af Stolthed og Glæde! Min Datter — hun synger Hovedpartiet i en Opera, der udføres af de fornemste Damer ved Hoffet — Ah, lad nu Nogen komme og sige mig, at der ikke er noget Nart ved at kunne spille Comedie — O, ved at spille Comedie kan man — kan man — Aa! opnaae Alt — det er da at sige, naar man spiller som Dilettant! Men lader os engang see, hvad dette Papiir indeholder!

(Han sætter sig i en stor Lænestol, hvis Ryg skjuler ham for dem, som komme fra Baggrunden.)

Tiende Scene.

Flechinel. Czaren (i en simpel Uniform). Mikalof.

Czaren (i Døren i Baggrunden). Jeg seer Ingen. Er Du ogsaa vis paa, at det er her!

Mikalof. Ja, Deres Majestæt! jeg har ladet Een gaae bagefter den unge Pige, da hun gik fra Operaen.

Czaren. Det er godt! saa gaa!

Mikalof. Hvad, Deres Majestæt —

Czaren. Ja, jeg befaler det. Er det da første Gang Czar Peter har seet sig om i Boutikerne uden noget Følge! Vend tilbage til Arsenalet og sørg for at mine Befalinger blive efterlevede.

(Mikalof gaaer.)

Ellevte Scene.

Flechinel. Czaren.

Czaren (haardt, i det han slaaer i Bordet.) Heida! er der Nogen?

Flechinel (springer op). Hum! hvad behager!

Czaren. Ah, god Dag!

Flechinel. Tjener!

Czaren. De er Parykmagermester Flechinel?

Flechinel (krymper sig). Jeg er — jeg er Hr. Flechinel, Oldermand for alle Parykmagermestere — det vil hos os sige, alle friserende og barberende Mestere i Hovedstaden for Kongerigerne Frankrige og Navarra. Og De, min Herre?

Czaren. Jeg er — Soldat fra St. Petersborg.

Flechinel. Atter en Gesandt fra Hans russiske Majestæt!

Czaren. Ja vist. De har negtet at komme hen i Arsenalet for at barbere Czarens Huus, og han har befalet sine Officerer, at de skulle indfinde sig i Deres Barbeerstue. Denne Befaling har opbragt dem, de bande, de skjeldte; men Czaren har befalet, og det er af Høimodighed, han tillader Dem, Mester Flechinel! at lade dem beholde deres Knebelsbarter. Jeg er her for at melde Dem mine Kammeraters Ankomst; der er et Dusin, og her er et Dusin Guldstykker for Sæbe og Uleilighed (kaster en Pung paa Bordet).

Flechinel. Det kalder jeg at betale keiserligt! Ja, jeg kan nok lide saadanne fornemme Manerer. Men om jeg tør være saa fri at spørge, hvorfor vil Keiseren saadan lade sine Officerers Hager glatte en masse?

Czaren. Man peger Fingre af dem her paa Gaderne, kalder dem Capucinere; men disse Capucinere ere ikke af den Slags, der bærer Forhaanelser med Ydmyghed; de have allerede børstet tre, fire kaade Knegte af i Forstaden Saint-Jacques. Czaren vil ikke have, at der igjen skal skee saadanne Optøier, og — som De seer — jeg har været den Første, der har underkastet mig hans Befaling. Men mit sorte Skjæg er kommet hurtigt frem igjen og derfor ville vi løbe det over engang. (Tager sit Halsbind af.)

Flechinel. Hr. Officeer! det er mig ikke muligt at være Dem til Tjeneste i dette Øieblik; jeg har ikke en eneste Svend hjemme.

Czaren. Hvem taler om Deres Svende? De er her jo, saavidt jeg veed.

Flechinel. Jeg? O, jeg har forlænge siden med Foragt løsrevet mig fra Kniven og det Grove i Forretningerne.

Czaren (lidt ondskabsfuld). Ah, tag Dem iagt! Skulde Mester Flechinel falde paa at negte mig sin Tjeneste, saa klager jeg for Oldermanden for alle Parykmagermestere i

Hovedstaden for Kongerigerne Frankrige og Navarra!

Flechinel (leende). De har Ret; jeg glemte mig selv — De er en fiffig Fyr, Hr. Moskovit!

Czaren. Jeg takker! meget forbunden. Men nu ifærd med Skjæget!

Flechinel (peger tilvenstre). Der er mit Cabinet; vil De behage at trine ind.

Czaren. O nei! gior Dem ingen Ulei-ligheb! jeg bliver helst her paa Stuen.

Flechinel. Som De vil. Jeg vil blot hente mit eget Barbeertøi.

(Gaaer ind i sit Cabinet.)

Czaren (alene). Det kunde hænde sig, at hun kom herigjennem Værelset; sad jeg derinde, fik jeg hende ikke at see.

Flechinel (kommer med sit Barbeertøi). Men for Pokker, der falder mig Noget ind — hvor kan det være, at netop jeg nyder den Udmærkelse? hvorfor har Czaren givet mig Fortrinet for alle mine Laugsbrødre?

Czaren (sætter sig ned foran et Toiletbord, som staaer paa høire Side). O, Deres glimrende Rygte — der er udbredt over hele Europa —

Flechinel (bukker). Min Herre! De er altfor artig. (Hænger Servietten om ham.) See, De skal blive betjent i en Fart; thi der er en Hertuginde, som venter paa mig — en Hertuginde, som spiller Claveer med min Datter.

Czaren. Ah — De har en Datter, som er musikalsk?

Flechinel. Ja, hvorfor ikke? Aa, vær saa god at holde Bækkenet!

Czaren. Og der kommer Hertuginder og besøge hende?

Flechinel (indsæber Czaren). Skal det være Stikleri, Hr. Moskovit? kom ikke til mig med det! Jeg er en skikkelig Mand og Beskedenheb er min Agathes skjønneste Dyd! men jeg er forrykt af Kjærligheb til det Barn, min Herre! det vil jeg ikke negte — hun er min Lykke, min Glæde, mit Alt her paa Jorden — og da jeg er rig, har jeg givet hende en glimrende Opdragelse. Man har giort Nar af mig; man har leet mig ud; men jeg havde mine Aarsager, det var min Pligt.

Czaren. Deres Pligt? og hvorfor det?

Flechinel. Min Glæde vilde jeg sige. (sagte) Munden gaaer for meget paa mig i Dag (høit) Drei Hovedet en Smule, min Ven! (barberer) Aa Død og Plage! det er jo et skrækkeligt Skjæg! Dersom alle Deres Landsmænd have saadanne Skjæg, saa maa det være et Hundeliv at være Bar eer i Rusland.

Tolvte Scene.

De Forrige. Hertuginden.

Hertuginden (træder hurtigt ind). O, det gaaer ganske fortræffeligt!

Flechinel (løber fra Czaren, som er barberet paa den ene Side). Ah, min Gud! Hertuginden!

Czaren. Vil han lade mig sidde her?

Hertuginden. O Flechinel! hun vil gjøre en uhyre Lykke, og hendes Dragt skal blive nydelig! Hun skal klædes som russisk Bondepige.

Flechinel. Nei virkelig?

Hertuginden. Naturligviis! Stykket foregaaer i Liefland. Det er et Leilighedsstykke — en Compliment til Czaren, som jeg haabede at see hos mig — men han har afslaaet Indbydelsen. O, det er en Bjørn, en Vildmand, den løierligste Person af Verden.

Flechinel (gior Tegn til hende). Stille — Stille! jeg beder Dem!

Hertuginden. Hvorfor?

Czaren (som bliver siddende, sagte). Hvad er det for en sladderagtig Dame?

Flechinel. Man kan nok høre, naadigste Hertuginde! at De ikke endnu kjender Hans Majestæt Peter den Store til Grunden.

Hertuginden. Nei, paa Ære! De har Ret; jeg kjender ham slet ikke; jeg kommer jo lige fra Tydskland, og har ikke kunnet faae Audients hos ham.

Flechinel. Aa, det er en meget udmærket Monark, som hædrer mig med sin Tillid; hele hans Huus kommer her om et Øieblik for at blive barberet.

Hertuginden. Ha, ha, ha! O, det er et meget morsomt Indfald.

Flechinel. Og her seer De en af hans Officerer, som er kommen før de andre, for at profitere af min Kunstfærdigheb.

Hertuginden (levende). En af Czarens Officerer?

Czaren (uden at røre sig). Ja, og som har større Taalmodigheb end hans Herre.

Flechinel (iler hen til ham og vedbliver at barbere). Om Forladelse! tusinde Gange om Forladelse, naadigste Hertuginde!

Hertuginden (sagte og levende). Ah! det er et Møde, som jeg maa benytte. (høit) Min Herre! Deres Czar er en udmærket Mand — et af de overordentligste Genier! Jeg, min Herre! jeg forsvarer ham altid, naar han bliver angrebet — politiske Grunde tvinge ofte Fyrsterne til at vise Strengheb, og da Czaren, for Exempel, gav Befaling til at dræbe Streliţerne —

Czaren (støder Flechinel tilbage og springer heftig op). Ah!

Flechinel (forbauset). Hvad er det?

Czaren (tørrer sig om Hagen). Aa, det var et Ar, som bestandigt bløder, naar man kommer til at røre ved det.

Flechinel. Det mærkede jeg ikke til. Lad os see —

Czaren (kaster Servietten). Nei, det er forbi, det er godt. (Tager Halsbindet paa.)

Hertuginden (sagte til Flechinel). Hjelp mig med at fortsætte Samtalen.

Flechinel (forundret). Hvad for noget?

Hertuginden. Jeg har mine Grunde —

Czaren (som bringer sin Paaklædning i Orden, sagte). Jeg vil give mig i Snak med dem i Haab om, at hun kommer.

Hertuginden (nærmer sig til ham). Min Herre! jeg er henrykt over her at gjøre et Bekjendtskab —

Czaren. Saa Deres Naade har da saa stor Lyst til at see Czaren?

Hertuginden. Ah, min Herre! jeg har reist tre hundrede Mile alene for at have den Lykke.

Czaren. Men hvad vil De ham da?

Hertuginden. Bede ham om at understøtte en Anmodning, som jeg nu ti Gange har gjort til Regenten.

Czaren. Og denne Anmodning gjælder?

Hertuginden. Ministerposten i St. Petersborg.

Czaren. Vil De have den?

Hertuginden. Paa en Maade; jeg beder om den til min Mand, Hertugen af Grandval.

Flechinel (sagte). Naa, hun forstaaer at søge! Endogsaa i min Frisecurstue rykker hun frem med Ansøgninger.

Czaren (tænker sig om). Ah — Hertugen af Grandval! Ja, ham kjende vi! Keiseren har megen Agtelse for ham.

Hertuginden (siger alt det Følgende meget levende). Virkelig? Nu vel, min Herre! man lader os spilde vore Talenter paa en ubetydelig Ministerpost i Baiern — Aa, hvilket Hof, hvor borgerligt — hvor —

Czaren. Det er godt; jeg skal tale med Czaren derom.

Hertuginden. Ah, hvis De ved Deres Anseelse var istand til —

Czaren. Ja, ja — Czaren og jeg ere ikke altid enige — hans forbømte hidsige Hoved bringer mig undertiden Blodet i Kog; men jeg kan være Dem til Tieneste.

Hertuginden. Nu vel, min Herre! saa see til, at De kan faae ham til at bære min Fest med sin Nærværelse. Hr. d'Argenson havde lovet at bringe ham med; men hans skrækkelige Afflag —

Flechinel (til Czaren). Aa, det bliver en sjelden Fest. Der skal gives en Opera, hvori min Datter spiller en liesiandsk Bondepige!

Czaren (med en levende Bevægelse, som han undertrykker). Ah, det elskværdige Barn, som De fortalte mig om —?

Hertuginden. De vil der finde alle de smukke Damer ved Hoffet — og vi veed, at Hans Majestæt —

Flechinel (leende). Ja, ja vist, man siger, at det skal være en Fandens Skjelm i det Capitel.

Czaren. Det er nok, min Naadige! jeg skal tage ham med mig til Deres Fest.

Hertuginden (henrykt). Er det sandt?

Czaren. Stol De paa mig, siger jeg. Vi vil der tale med ham om Ministerposten.

Hertuginden (ude af sig selv). O nei, De er fortræffelig! Min Herre! tillad, jeg beder Dem — lad mig omfavne Dem.

Czaren. Med Fornøielse!

Flechinel (leende, sagte). Det var en Lykke, at jeg brugte vellugtende Sæbe til hans Skiæg.

Hertuginden (sagte).
Vil han ham til Festen føre,
Vis paa Seiren alt jeg er;
Thi jeg kjækt vil Angreb gjøre
Og erobre Czaren der.

Czaren (sagte).
For den Engels Sang at høre
Med ved denne Fest jeg er;
Skjult og sikkert jeg udføre
Ogsaa bedst kan Planen der!

Flechinel (sagte).
Opsigt maa min Datter gjøre,
Derom ingen Tvivl der er,
Og jeg hendes Roes vil høre
Udbasuner af Enhver!

Trettende Scene.

De Forrige. Agathe. La Rose. De fem Svende.

(La Rose og de andre Svende ere i deres Stadsklæder og have Hatten under Armen; to af dem bære en uhyre stor Bouquet.)

Flechinel (til Agathe).
Hvad vil Du, kjære Barn?

Czaren (seer Agathe).
Det er hende! der hun er!

Agathe (veger smilende paa Svendene).
De, Fader! vil Dig gratulere
Til at Du Laugets Hoved blev,
Og mig de bad at declamere
For Dig de Riim, som selv de skrev.

(La Rose giver hende et Papir, alle Svendene ordne sig omkring hende.)

Czaren (sagte).
Hvor skjøn! en Engel liig!

Hertuginden (bekiuer leende Svendene).
Hvor de Fyre sig bryste!

Flechinel (til Svendene).
I har gjort Vers til mig?

Svendene.
Vi Riim af Ærmet ryste!

Flechinel (til Hertuginden).
Hvis tillade De vil?

Hertuginden.
Med Glæde, ja!
(sagte.)
En Spøg jeg altfor meget ynder.

Flechinel
(sætter sig og bortterrer, under Lykønskningen, nu og da en Taare).
Naa, lad see! — min Glut! jeg hører da!

Agathe (smilende).
Altsaa — Talen begynder!
(hun seer i Papiret)
Sjeldne Mand!
Hele Din Stand

Ved os gvæder
Til Din Hæder!
Midt i Din Glands
Denne Krands
Kjær Dig være;
Thi vi ære
Dit Talent,
Saa vidt bekjendt.
Verden fik
Fra Din Fabrik
Sjeldne-Moder,
Store Ho'eder!
Flechinel!
Vor Kunst til Held
Blev Dig givet
Genie med Livet.
Alles Gunst
Dig gav Din Kunst!
Ei Dit Huus
I Glædens Ruus
Kan udtrykke
Al sin Lykke!
O, lev tilfreds
I denne Kreds
Med kunstrig Haand
Og munter Aand.

Svendene (skraale).

O, lev tilfreds
I denne Kreds
Med kunstrig Haand
Og munter Aand!

Fjortende Scene.

De Forrige. Mikalof med tolv russiske Subaltern-Officerer. Borgerfolk (fra Torvet trænge ind med dem af Nysgjerrighed. Czaren vender de Kommende Ryggen, og holder sig, usect af dem, ved Flechinels Cabinet. De Indmarscherende gjøre megen Støi).

Russerne (knurrende).
Men har Czaren tabt Forstanden?
Vi barberes? hvilken Skam!
Gaae skjæglos? — nei fy for Fanden!
Jeg før vil skydes lam!

Mikalof (til Flechinel og Svendene).
Kom, alle Mand! tag Knive frem;
Her er Arbeid fuldtop for dem!

Russerne.
Jeg staaer om mig som bare Fanden,
Seer jeg, de taer Knive frem!

Flechinel.
Deres Skjæg er langt som Fanden,
Det blier svært at rage dem.

Agathe.
Aldrig jeg slig Støi og Banden
Hørte i vort stille Hjem!

Hertuginden og Mængden.
O, de Stakler gaae fra Forstanden
Fordi man vil barbere dem.

Flechinel.
Hvilken Støien her vil blive,
Hvis vi ei den Glæde har,
At de selv os Skjægget give
For at lyde deres Czar.

Agathe. Hertuginden.
Hvilken Støien her vil blive,
Hvis, af Frygt for deres Czar,
De ei villig undergive
Sig hvad han befalet har.

Mængden.
Det vil tusind Løier give,
Naar man Skjægget dem afta'er,
Og de Stolte vist vil tamme blive,
Derfor forger deres Czar!

Mikalof.
I maae Skjægget strax afgive,
Det vor Czars Befaling var;
Ellers Enden slem vil blive,
Større Folk han kuet har!

La Rose
(kommer med fex andre Svende, som han har hentet i Nabolavet. Enhver af dem har sin Serviet og sit Barbeerbakken.)
For at rage paa engang tolv udmærkede Hager
Jeg med sex laante Mand til Husets Styrke drager.
(Svendene sætte tolv Stole i en Række.)

Mikalof (til Russerne).
Kom, sæt Jer ned!

Russerne (oprørske).
Nei, nei, nei!

Mikalof.
Sid ned! Jeg beer, opir mig ei!

Russerne (endnu heftigere).
Vi gjør det ei!
Nei, nei, nei!

Mikalof.
Naa kom og holder Fred!

Russerne.
Nei, nei!

Czaren (vender sig om).
Sid ned!!

Russerne
(falde tilbage paa Stolene og sidde ubevægelige.)
Ah!

Flechinel (forhauset).
For Fanden! det er at lyde!

Hertuginden.
Da de strax hans Bud adlyde,
Jeg mærker, at det er en Mand,
Som har Noget at betyde
Og til Gavn mig være kan!

Agathe.
Hvad mon dette kan betyde?
Hvo er dog den simple Mand,
Som de Stolte til at lyde
Ved et Ord strax twinge kan!

Czaren.
Man veed ei hvorfor de lyde
Min Befaling strax paa Stand.
(Til Mikalof.)
Du maa Tausheb dem paabyde,
Ellers de mig røbe kan!

Mikalof.
Man veed ei hvorfor de lyde
Hans Befaling strax paa Stand.
(Til Czaren.)
Jeg skal Tausheb dem paabyde
Og staaer inde for hver Mand.

De Andre.
Det er vist en fornem Mand
Siden de ham strax adlyde;
Men hvem mon han være kan?
Hertuginden (til Czaren).
Jeg Dem venter at see!
Czaren.
Ganske vist!
Hertuginden (til Flechinel og Agathe).
Nu vel! saa kommer altsaa De?
Flechinel.
Ja, jeg mig den Ære skal give.
Hertuginden. Agathe.
De da maatte overgive
Sig af Frygt for deres Czar
Og barberede vil blive,
Som han commanderet har.
Flechinel.
Nu de da barberede skal blive
Siden han dem tæmmet har;
Det Dusin jeg overgive
Naget vil den høie Czar.
Mikalof.
Lad mig see, I sidde stive
Mens de Skjæget af Jer taer;
Thi jeg Knut Jer lader give
Hvis jeg bliver Modstand vaer!
Russerne (knurrende).
Ak, her maae vi sidde stive
Mens vort Skjæg man af os taer;
Fanden vilde vi dem give
Hvis vi saae ei her vor Czar!
Czaren (betragter Agathe).
Hun maa Alle henrive,
Hendes Blik mig vundet har.
De Andre.
Det et morsomt Syn vil blive
Naar man Skjægget af dem taer;
Deres Harme de ei Tøilen tør give,
Men den ikke lagt sig har!

(Hertuginden gaaer, ledsaget af Flechinel og Agathe. Czaren har forladt Værelset. Mikolof staaer i Forgrunden af Skuepladsen for at holde Orsigt med Russerne; de tolv Svende hænge Servietterne om de Siddende og holde dem Bækkenet under Hagen.)

Anden Act.

En Havesal, dannet af beklippede Buske og Buskværk. Forskiellige Alleer løbe ud fra den, hvoriblandt een, som i lige Linie gaaer til Baggrunden og ender ved en Dør, der oventil dannes af Gitterværk, men nedentil er forsynet med Fyldinger til en vis Høide. Det er Nat, men Skueplads-sen er meget stærkt oplyst ved Lamper, der ere fastgiorte paa Træerne. I første Coulisse, til-høire, er en lille Kiosk.

Første Scene.

Flechinel, som har slynget sin Arm om Agathe, der er klædt som liestandsk Bondepige. De komme igiennem en Allee tilhøire.

Agathe.
Jeg deres Hylding maa undvige,
Ei denne Roes jeg bære kan;
De smukke Ting mig Alle sige,
O snart jeg mister min Forstand.
Min Sang med Chor og min Romance,
Mit Glandspartie, min Livduet,
Det store Løb i min Cadence
Sig, har jeg det
Ei sunget net?
Jeg haaber, da de raabte Bravo var det ei slet!
Flechinel.
Ak, ved Din Sang, min søde Pige!
Jeg selv har snart tabt min Forstand;
Og overalt jeg hører sige,
Man større Kunst ei vise kan!
Din Sang med Chor og Din Romance,
Dit Glandspartie, Din Livduet,
Det store Løb i Din Cadence —
Gud! hvor Du det
Har sunget net!
Men — der faldt da ogsaa Bravo og det med Ret!
Flechinel (ude af sig selv).
Min Glæde er utrolig!
Agathe.
O Fader! vær dog rolig!
Flechinel.
Tænk hvor de applaudeerte Dig!
Agathe (veemodig).
Og Sorg dog qvæler mig!
Flechinel.
Hvad? Du veemodig smiler?
Agathe.
En Kummer paa mig hviler.
Flechinel.
Hvad gjør Dig Kummer her?
Agathe.
Ak, det den Elskte er!
1.
Mit Hjerte ængstligt bæver,
Jeg Øiet bly nedslaaer
Da jeg ildfuld Stemmen hæver
Og mit Øre Jublen naaer!
Dog taus og skjult jeg klager
Mens Alle fryde sig;
Ak, den, jeg helst behager,
Er her ei og hører mig!
2.
Bifaldsjubel at møde,
O, det er Himlens Lyst,
Og jeg føler den at glæde
I mit sydende Bryst!
Dog i min Fryd jeg klager,
Mørkt Blikket hæver sig;
Thi den, jeg helst behager,
Er her ei og hører mig!
Flechinel.
Du kan ham glæde ved at det prægtigt er gaaet
Og synge ham Din Vise om den unge Soldat,
Som drager ud i Krigen fra sin kjælne Skat!
Tralala! — jeg kan ei komme paa'et!
Tralalala!
Agathe (retter ham).
Tralalala!

Flechinel.
Ja, det var ret!
Tralalala!
Der traf Du det!
1.
„Vort fra Dig
„Vinke mig
„Pligtens Bud og Lykkens Stjerne!
„Sorgfuld maa
„Jeg nu gaae
„Fra Dig, Elskte! til det Fjerne!
„Men Dit Smiil
„Svæve vil
„For mig og Modet oplue
„Til en Dag
„Hjemmets Taag
„Hædret jeg atter skal skue!
„Siig Farvel til Din Ven!
„Kjækt vi Smerten vil kue!
„Jeg til Kamp drager hen;
„Men jeg seer Dig igjen!"
Agathe (klapper).
Charmant! det maa jeg sige!
Flechinel.
Nu kommer Du, min Pige!
O, syng engang
Andet Vers af den Sang!
Agathe.
2.
„Skilt fra Dig
„Der for mig
„Blinker ingen venlig Stjerne!
„Nu jeg maa
„Sorgfuld gaae,
„Bæve for Dig i det Fjerne!
„Glem mig ei
„Paa Din Vei,
„Husk, naar Fjendens Sværd Dig true,
„At en Bøn
„Sig ilon
„Hæver for Dig imod Himlens Bue!
„O, Farvel, elskte Ven!
„Kjækt vi Smerten vil kue!
„Du til Kamp drager hen;
„Men jeg seer Dig igjen!"
Begge.
„O, Farvel, elskte Ven!
„Kjækt vi Smerten vil kue!
„Du til Kamp drager hen;
„Men jeg seer Dig igjen!"
Ah! Ah! Ah!
Flechinel (henrykt).
Ah, det var der, Du Alle rørte
Og første Gang Applaus i Din Vise jeg hørte!
Agathe.
Jeg heres Hyldning maa undvige,
Ei denne Roes jeg bære kan;
De smukke Ting mig Alle sige,
O, snart jeg taber min Forstand,
Min Sang med Chor og min Romance,
Mit Glandspartie, min Livduet,
Det store Løb i min Cadence,
Siig, har jeg det
Ei sunget net?
Jeg haaber, da de raabte Bravo var det ei slet!
Flechinel.
Ak, ved Din Sang, min søde Pige!
Jeg selv har snart tabt min Forstand;
Og overalt jeg hører sige,
Man større Kunst ei vise kan!
Din Sang med Chor og Din Romance,
Dit Glandspartie, Din Livduet,
Det store Løb i Din Cadence —
Gud! hvor Du det
Har sunget net!
Men — der faldt da ogsaa Bravo og det med Ret!

Anden Scene.

De Forrige. Czaren (klædt som i første Act, kommer fra en Allee tilhøire).

Czaren. Ah, De er jo ret lystig, Hr. Oldermand!

Flechinel (vender sig). Hvad behager? — Ah, hvad seer jeg? min Kunde fra igaar Formiddags. Men hvor Fanden har De holdt Dem skjult under hele Forestillingen? Jeg har kigget efter Dem overalt.

Czaren. Jeg befandt mig iblandt Mængden, som beundrede Deres Jomfru Datter; jeg har klappet af alle Kræfter. Endnu har aldrig nogen Sangerinde gjort et saadant Indtryk paa mig.

Flechinel (til Agathe). Vil Du høre? Det er smigrende! Du smelter endogsaa Nordens Iishjerter! Men kom, Barn! kom! Glæden har givet mig Appetit. Der er dækket henne i en Løvhytte; alle de Spillende komme i deres Dragter — Aa! det vil blive morsomt! kom! kom!

Agathe. O nei, jeg beder Dig, Fader! lad os tage hiem!

Flechinel. Strax? Nei, det gaaer paa ingen Maade an — Hertugindens Vogn, som hun har tilbudt os, bliver ikke spændt for førend Klokken to.

Agathe. Vi spise dog meget behageligere hjemme i vor lille Familiekreds.

Flechinel. Men hvorfor har Du saadant Hastværk? Vor Ven Firmin kommer dog ikke hjem før i Morgen tidlig; desuden maa man engang imellem pine Kjæresterne en Smule.

Czaren (levende). En Kjæreste? Saa De har en Kjæreste?

Flechinel. Saa mæn har hun saa, Hr. Rusfer! en vakker ung Mand, som jeg vil gifte hende med.

Agathe. Men, Fader! hvorfor vil —

Czaren. Og hvem er da denne Kjæreste? hvad Stand, hvad Stilling har han i Verden?

Flechinel. Hvad Stand? han er en Søn af skikkelige Borgerfolk; hans Stilling? Jh, han er Comptoirbetjent hos en Procurator.

Czaren (hidsig). Aa Snak! er De gal?

Flechinel. Hvad mener De, Hr. Officeer?

Czaren. En Pige, som hun! — en Grevc — en Hertug — ja! det kan jeg finde mig i, men, ved St. Nicolai —

Agathe (forskrækket). Lad os gaae, Faber!

Flechinel (ligeledes). Det er da Fanden til Kalmuk!

Agathe (trækker ham i Kiolen, for at faae ham til at gaae). Han har os til bedste; han gior sig lystig over vor Forfængelighed.

Czaren (standser dem). Paa ingen Maade. Hør, Hr. Flechinel! vil De tage med til Rusland?

Flechinel. Jeg?

Czaren. Ja, til St. Petersborg?

Agathe. Det var da et besynderligt Spørgsmaal.

Flechinel. Jeg til St. Petersborg?

Czaren (utaalmodig). Ja, endnu engang, ja! De selv — er De døv?

Flechinel. Nei, men meget forbauset.

Czaren. Hvorover? — De veed, at Keiser Peter forsamler udmærkede Mænd af alle Fag omkring sig, og jeg haaber, at De ikke vil være den Mand, der nægter, at en berømt Haarkonstner har stor Indflydelse paa et Lands Civilisation.

Flechinel (kryer sig). Min Herre! derom kan aldrig være nogen Tvivl!

Czaren. Seer De! Czaren har givet mig de fornødne Befalinger Dem angaaende; han tilbyder Dem Bolia i sit Pallads, og hvad Deres Datters Skjebne angaaer, for den kan De være rolig!

Agathe (sagte og urolig). Men, min Gud! hvad har det Menneske i Sinde med os?

Flechinel (alvorlig). Min Herre! mit Hjerte fyldes af en retfærdig Stolthed ved Hans Maj. Naade — men — jeg modtager den ikke.

1.

Geniet altid tænker:
„For Nationen min Fakkel er tændt!"
Sit Fædreland det skjænker
Sit Liv og sit Talent!
Skjøndt Hippocrates de bøde
Persiens Hylding og Priis —
Han i Grækenland døde,
Og — jeg døer i Paris!

2.

Hvis jeg fra Frankerige
Gik til Russen og sagde Farvel,
Strax Smagen vilde skrige:
„Vend om, min Flechinel!"
Skjøndt Hippocrates de bøde
Persiens Hylding og Priis —
Han i Grækenland døde,
Og — jeg døer i Paris!

(Han gaaer ud med Agathe tilhøire.)

Tredie Scene.

Czaren (alene, vranten). Ved St. Nicolai! bestoværre for ham! Det vil gjøre ham ondt — meget ondt — men — jeg kan ikke gjøre ved det — jeg lyder kun Retfærdighedens Stemme.

Fjerde Scene.

Czaren. Mikalof (fra en Allee tilhøire).

Czaren. Ah, kommer Du endelig? Du lader mig vente.

Mikalof. Da har jeg dog givet min Hest Sporerne, for, saa hurtigt som muligt, at være til Deres Majestæts Tieneste —

Czaren. Tys! tys! her er ingen Majestæt, ingen Czar, ingen Keiser.

Mikalof. Hvad! ved denne glimrende Fest, iblandt saamange Hoffolk er det lykkedes min Herre at blive ukjendt?

Czaren. Jeg er kommen sildig og har holdt mig i det fjerneste Hjørne af den Sal, hvori Theatret er indrettet. Ikke engang Hertuginden har endnu lagt Mærke til mig.

Mikalof. Og Deres Plan med denne unge Pige —?

Czaren. Der er ikke et Øieblik at spilde; hun har vovet at forelske sig i — Gud veed hvem. Hun maa føres bort, Mikalof! føres bort endnu i Aften. Jeg har forudseet dette Tilfælde og allerede taget mine Forholdsregler med Regentens Samtykke. Men, Du kommer jo fra Versailles? — har han medgivet Dig den Befaling, som han lovede at tilstille mig?

Mikalof. Ja, jeg har den hos mig.

Czaren. Ypperligt. Og Mandskabet af den franske Garde?

Mikalof. Staaer her tætved paa Veien.

Czaren. Postvognen?

Mikalof (peger paa Døren i Baggrunden). Holder allerede udenfor Havedøren der.

Czaren. Det er godt. Lad Garderne opstille sig i den Allee i Lunden, som gaaer til Paris, og befal, at man skal anholde Agathe, naar hun tager herfra. Saa liden Støi som muligt! og — fremfor Alt — pas paa, at mit Navn aldeles ikke bliver nævnet — Det maa hedde, at Alt hvad der skeer, er befalet af Regenten.

Mikalof. Intet er lettere; thi han har underskrevet Befalingen.

Czaren. Gaa, og spild ikke et Øieblik. Ah! det havde jeg nær glemt — har Regenten ikke talt om en anden Depeche, som han ogsaa vilde sende mig hertil?

Mikalof. Han har givet den til en Garde-Officeer, hvis Vogn jeg reed forbi en Fjerdingvei herfra. Han vil sikkert snart være her.

Czaren. Saa er Alt i Orden. Farvel, gamle Kammerat! Du indestaaer mig for den unge Pige — Du ledsager hendes Vogn paa hele Veien, og vi sees ikke igien før i St. Petersborg.

Mikalof (kysser hans Haand). Farvel, Sire!

(han gaaer ud i Baggrunden, hvorhen Czaren følger ham).

Femte Scene.

Czaren (i Baggrunden). **Hertuginden.**

Hertuginden (fra forste Coulisse tilvenstre). Det kan jeg lide, mine elskværdige Sangere og Sangerinder! tag tiltakke med Anretningen, morer dem og glem ikke at skjenke Champagner for Hr. Flechinel! (kommer længere frem paa Skueplad'en). De vil snart forlade Balsalen og spadsere omkring i Haven, jeg maa derfor see, om Illuminationen er —

Siette Scene.

Czaren (i Baggrunden). **Hertuginden.**
Marquien (fra høire Side).

Marquien (i Garde-Uniform med en Depeche i Haanden, taler til en Lakai). Spand ikke Hestene fra, men bliv holdende; om ti Minutter tager jeg til Paris.

Hertuginden (overrasket). Hvad? Marquis, Du her? Hvilket Mirakel!

Marquien (kysser hende paa Haanden). Ja, Søster! jeg har ikke været oprigtig imod Dig — jeg har Uret; men Du skal faae at vide hvorfor — jeg har Ting af Vigtighed at betroe Dig. Imidlertid — i dette Øieblik er jeg sendt hertil af Regenten — skynd Dig, Søster! at vise mig til Keiseren.

Hertuginden. Keiseren?

Marquien. Ja, Czaren; han er her ved Din Fest, og jeg har et Papir til ham —
(Czaren nærmer sig.)

Hertuginden (levende). Czaren? O, kjære Broder! jeg beder Dig, tal ikke til mig om dette Menneske; jeg faaer ondt ved at høre ham nævne! Ja, jeg ventede den kosakkiske Monark, jeg ventede ham — det var mig lovet, at han skulde komme — en simpel russisk Officeer gjorde sig vigtig og gav sig Mine af Anseelse, som en lille Cadet fra Gascogne — han lovede mig, at han vilde formaae Czaren til at tage herhen; i min Glæde faldt jeg ham om Halsen, og han tog derimod —

Czaren (bukker for hende). Han vil gjerne tage derimod engang endnu, naadigste Hertuginde!

Hertuginden. Hvad — ih, der have vi jo min Officeer!

Marquien (levende). Søster! hvad er det Du siger? — Ah, Sire, tilgiv —

Czaren. Deres Depeche, min Herre!
(Tager Depechen.)

Hertuginden (skrigende). O min Gud!

Czaren (lukker den op). Ja, det er mig, Czaren, den lille Cadet fra Gascogne.

Hertuginden. Broder! hold paa mig, jeg besvimer!

Syvende Scene.

De Forrige. Herrer og Damer
(som komme fra venstre Side og ville gaae over Skueplad'sen).
De Kommende.

I Havehuset vi vil forlyste os med Sang!

Hertuginden (standser dem).
Den Fryd kan jeg ei bære!
Nei, bie lidt! hør engang!
O, Venner! hvilken Ære!
Der staaer —

Nogle af Selskabet (gjenkjende Czaren).
Peter den Store!

Alle.
Ruslands Czar!
Store Helt! vi Dig beundret har!
Rygtet bærer Dit Navn over Jorden,
Alles Blik har Din Daad vendt mod Norden!
Hil Dig, mægtige Czar!
Vor Beundring Du har!

Czaren (til Hertuginden).
Naar mig de Skjønne saa venligt indbyde,
De vil mig altid see at lyde:
Men jeg kun er kommen herhen,
For at anmode Dem om et Besøg igjen.
(Giver hende den Depeche, som Marquien bragte.)

Hertuginden.
Hvordan?

Czaren.
Læs — alene — hvad jeg her skrev Dem til;
(der høres Trompeter)
Jeg til Concerten gaaer; der jeg Svar vente vil!

Alle.
Nu Concerten begynder!

Czaren.
Svar smukt paa hvad jeg skriver
Før til Versailles jeg mig begiver.

Alle (ledsagende Czaren).
Store Helt! vi beundret Dig har!
Rygtet bærer Dit Navn over Jorden,
Alles Blik har Din Daad vendt mod Norden!
Hil Dig! mægtige Czar!
Vor Beundring Du har!
(Hertuginden vil ledsage Czaren; men han beder hende ved Tegn, om at blive for at læse Papiret).

Ottende Scene.

Hertuginden. Marquien.

Hertuginden (i heftig Bevægelse og meget levende under hele Scenen). Broder! hjelp mig dog! luk dette Brev op i en Hast — jeg er ude af mig selv, mit Hjerte banker — mine Hænder ryste — der er ligesom en Taage for mine Øine — jeg kan ikke læse.

Marquien (har aabnet Brevet). Det er en kongelig Befaling — en Ansættelse.

Hertuginden. For mig?

Marquien. For Din Mand.

Hertuginden. Hvad er han bleven?

Marquien. Minister ved det russiske Hof.

Hertuginden (skrigende, i det hun iler omkring paa Skueplad'sen). Det var jeg vis paa! O, Du mageløse Keiser! Han holder sit Løfte inden fire og tyve Timer! den skjønneste Ministerpost blot for at jeg i min Henrykkelse trykker ham til mit Hjerte! O, der er langt mindre Poster, som koste langt mere! O hvilken Mand! hvilken stor Mand! Nei, jeg er ude af mig selv —

Marquien (smilende). Af Kjærlighed?

Hertuginden. Nei, af Beundring! (Marquien leer.) Ja, lee Du kun, spot kun! men det beder jeg Dig om, skriv i største Hast et Par Linier til min lykkelige Mand; jeg vil strax labe en Stafet afsted med dem til det sørgelige München.

Marquien. Jeg skal paa Øieblikket opfylde Dit Ønske.

Hertuginden (steder ham ind i Kiosken). Der vil Du finde Skrivetøi — der arbeider jeg undertiden for at have frisk Luft. Ikke sandt, der er Alt, hvad Du behøver — ja! det er godt! det er godt! — Jeg — jeg iler til Concerten, for at underholde den store Mand!

Niende Scene.

Hertuginden. Flechinel. Agathe
(komme fra venstre Side).

Flechinel (standser Hertuginden). Ah, naadigste Hertuginde! jeg beder Dem; tillader De, at den Vogn, De har hørt den Naade at tilbyde os —

Hertuginden (vil gaae). O, min kiære, gode Flechinel! i dette Øieblik har jeg ganske andre Ting at tænke paa.

Agathe (holder paa hende). Men det er allerede langt ud paa Natten!

Flechinel. Min Datter er udmattet.

Hertuginden (utaalmodig). Saa kald da paa mine Folk! — Men, det er sandt, nu falder det mig ind — min Broder er ene i sin Vogn og vil strax tage bort! (kalder) Marquis! (til Agathe.) En Garde-Officeer, men Beskedenheden, Høfligheden og Artigheden selv — (kalder) Marquis! Ah! nu kommer han.

Tiende Scene.

De Forrige. Marquien.

Hertuginden (som holder Agathe ved Haanden). Kiære Broder! naar Du tager bort.....

Agathe (skrigende). Gud!

Marquien (ligeledes). Agathe!

Flechinel (ligeledes). Firmin!

Hertuginden (meget overrasket). Men hvad skal alt dette sige?

Flechinel (holdende Agathe i sine Arme).
Ha! Bedrag! — hendes Broder?!
Lumsk han Dig i sit Garn
Fange vil, jeg formoder.
(grædende)
Arme Barn! arme Barn!

Agathe.
Al min Kraft mig forlader;
Af mig selv jeg ei veed;
Lad mig, elskede Fader!
I Din Favn søge Fred!

Marquien.
Angst Du flyer til Din Fader,
Troer, at jeg brød min Eed;
Men jeg ei Dig forlader
For Du skyldfrie mig veed.

Hertuginden (til Marquien).
Hvad er det? hendes Fader
Jo Dit Navn ikke veed
Og hun dog, som det lader,
Har modtaget Din Eed!

Flechinel.
Fly, mit Barn! til Din Fader,
Glem den Troløses Eed;
Han Dig nedrig forlader —
O Barn! søg nu ved mit Hjerte Din Fred!

Hertuginden (til Flechinel).
Fortæl mig Alt!

Marquien.
Lad mig forklare —

Flechinel.
Skjændige Plan!

Marquien.
Hør dog paa mig!

Agathe.
Troløse Mand!

Flechinel.
Uhørte Svig!

Hertuginden (til Flechinel).
Fortæl, fortæl!

Flechinel.
Jeg skal Alt aabenbare!
(grædende).
Han i mit Huus har sig indsneget!
Men troløs dulgt sit Navn og Stand;
Mit stakkels Barn han lumsk har sveget —
O, jeg ham ei tilgive kan!

Hertuginden (med Følelse).
Hvorledes?

Marquien.
O Gud!

Flechinel.
Knuust er mit Hjerte!

Agathe.
Vee mig!

Hertuginden (til Agathe).
O, dæmp Din Smerte!

Flechinel.
For at skuffe min arme, uskyldige Glut
Han høitideligt hende sin Haand har tilbudt.

Hertuginden (opfarende).
Sin Haand?! — Himmel! hvad maa jeg høre!

Marquien (holder paa Flechinel).
Et Ord vil mig retfærdiggjøre!

Flechinel (støder ham tilbage).
Nei, nei!

Hertuginden (med Ømhed til Agathe).
Jeg Dig beklage maa!

Marquien.
Agathe!

Flechinel.
Kom, lad os gaae!

Marquien.
Et Ord vil Alt forklare!
Jeg ei bedrager Dig;
Din Ømhed Du bevare
Skal, min Elskte! for mig!

Flechinel (opbragt).
Du kan Dig ei forsvare,
Du har dybt krænket mig;
Dog mit Barn jeg bevare,
Lastens Træl! skal mod Dig!

Agathe (heftig).
Du kan Dig ei forsvare,
Lad mig glemme Dig;
Din Ømhed var en Snare
For at vanære mig!

Hertuginden (til Agathe).
Jeg vil Dig selv forsvare,
Vær Du rolig hos mig;
Her mod hver List og Snare
Jeg er et Værn for Dig.

Hertuginden (hører Nogen komme).
Vær stille!
(En Lakai træder ind og hvisker nogle Ord til Hertuginden).
Ja!
(Lakaien gaaer.)
Jeg maa gaae!
(til Flechinel)
Jeg beder, vær blot rolig.

Marquien (standser Hertuginden).
Du maa
Først høre hvad jeg vil erklære her.

Hertuginden (heftig).
Nei, jeg som de fornærmet er!

Hertuginden.
Mit Barn! o dæmp Din Smerte,
Du med Kraft kæmpe maa;
Snart Fred Du i Dit Hjerte
Vil hos Din Fader faae.

Agathe.
Hans Billed af mit Hjerte
Nu jeg udrive maa;
O, men snart jeg af Smerte
I min stille Grav vil gaae!

Flechinel.
Hans Billed af Dit Hjerte
Stolt Du udrive maa;
Men dæmp, mit Barn! Din Smerte;
Du Trøst skal hos Din Fader faae!

Marquien.
O denne vilde Smerte
Vil ved et Ord forgaae;
Ømt slaaer for Dig mit Hjerte;
Snart jeg skyldfrie skal staae.
(Hertuginden gaaer hurtigt ud tilvenstre; men viser ved Tegn, at hun vil komme tilbage).

Ellevte Scene.

Flechinel. Agathe. Marquien.

Marquien (meget levende under hele Scenen). O, jeg er ude af mig selv! — men De skal høre mig — og istedetfor at forsvare mig, maa jeg bittert beklage mig over Dem.

Flechinel. Hvad, min Herre? det er Dem, som vil beklage Dem?

Marquien. Ja, og med Grund! hvorfor miskjender De mine Hensigter og min Kjærlighed? Hvad har jeg da gjort, at De tør tænke, jeg er en ærelos Mand? ved hvilket Ord, ved hvilken Handling har jeg søgt at forføre Agathe og krænke hendes Hjertes Reenhed? Hvad! fordi jeg er Adelsmand, fordi jeg er rig, skulde jeg ikke turde vove at vælge mig en Brud, hvis Ynde og Dyd vil skienke mig Livets Lykke? — Hvo vil forbyde mig at give hende min Rang og mit Navn til Gjengjæld for det ædle Hjerte, hun giver mig?

Agathe. Hvad hører jeg?

Flechinel. O, De er ikke oprigtig! Den Forklædning, hvori De kom til os —

Marquien. Var kun en Følge af Tilfældet — en ubetydelig Trætte med en Stabsofficeer tvang mig blot til at skjule mig i nogle Dage. Deres Huus blev mig anbefalet; denne Ærcesag var snart afgjort; men jeg havde hver Dag seet Agathe og jeg elskede hende allerede altfor høit, til at jeg kunde forlade dette Fristed, der var hendes Bolig. Havde jeg imidlertid da sagt Dem, hvem jeg var, vilde De ikke have forbudt mig Deres Huus, og skilt mig fra hende? — Vise de Følelser, De i dette Øieblik yttrer, ikke tilfulde, at jeg havde Grund til at troe det? Jeg beholdt derfor et Navn, som ikke forfærdede Dem, og hvorunder jeg kunde haabe at vinde Agathes Kjærlighed! — Det er min eneste Brøde, det eneste Bedrageri, jeg har tilladt mig; men i Morgen vil Du, Agathe! Du, min eneste Kjærlighed, tilgive mig for Alteret — ja, i Morgen vil jeg for Gud tilsværge Dig evig Troskab — i Morgen er jeg Din.

Flechinel. Er det muligt? hvad! Hr. Marquis! saa høit elsker De hende?

Agathe (med Varme). Nei, nei, det er umuligt, Fader! O, lad os ikke glæde os ved et Haab, som kun vil bedrage os alle! (grædende til Marquien). Jeg troer, at De elsker mig, Hr. Marquis! og De veed det — jeg elsker ogsaa Dem; men før vil jeg døe, end berede Dem bitter Anger ved at modtage Deres Haand. O, De vilde snart rødme over Deres Kones simple Stand — De vilde krænkes dybt ved Deres Families Foragt for hende, ved Deres Søsters Stolthed — O, i dette Øieblik hørte De jo, hvorledes hun opørtes ved at De havde tilbudt mig Deres Haand! O, Fader, min elegode Fader! O, frels mig fra saamegen Ulykke og min egen Svaghed — endnu er Din Datter aldrig bleven ydmyget — O, bevar hende derfor! — Jeg vil være Alt for Dig, Fader! — det vil trøste mig!

Marquien. Min Søster vil lade sig overtale! — Jeg har ingen Forældre, jeg er Herre over min Skiebne. Jeg vil forlade Hoffet og paa mine Godser leve et stille og lykkeligt Liv.

Agathe (til Flechinel). O nei! nei! før mig herfra! jeg kan ikke længer modstaae.

Marquien (til Flechinel). Forlad mig ikke!

et Ord af Dem vil maaskee giøre os begge lykkelige.

Flechinel (som et Øieblik har staaet bevæget og tankefuld). Ja — det er sandt! — et Ord af mig kan i det mindste give Eder begge et Glimt af Haab — men dette Ord vil maaskee ogsaa paa engang berøve mig Alt, hvad der nu udgjør mit Livs Lykke.

Agathe (meget overrasket). Fader! hvad siger Du?

Marquien. Hvad sætter Dem i en saa hæftig Bevægelse?

Flechinel. Jeg takkede Gud, da jeg troede, at Agathe havde skjænket sit Hierte til en Mand, hvis Stand ikke var høiere end min — da kunde jeg have tiet — men nu — hvis jeg nu taug, fordi jeg ikke kunde losrive mig fra det Dyrebareste, jeg eier, — jeg veed det — jeg vilde være strafværdig.

Agathe (angst). Hvad er det?

Marquien. Hvad vil De sige med det?

Flechinel (med dyb Følelse).
Du var mig Livets Lykke,
Min Alders Haab og Trøst,
Hvad om jeg Dig ei trykke
Kan til en Faders Bryst?

Agathe.
Fat Dig dog!

Marquien.
Hvilket Sprog!

Flechinel (grædende).
Mit Barn, mit Haab, min Lykke!
O, vilde Du dog evig elske mig?

Agathe.
Jeg kjender ingen Lykke
Hvis Du ei elsker mig
Og jeg mig ei kan trykke
Med barnlig Fryd til Dig.

Flechinel.
Du var mig Livets Lykke!
Kan jeg som Fader Dig
Ei til mit Hjerte trykke —
Elskede Barn! vil Du dog elske mig?

Marquien.
O, De vort Hjem skal smykke;
De fandt en Søn i mig;
Nu Deres Alders Lykke
Skal først udfolde sig!

Marquien.
Forklar Dem nu!

Flechinel.
Styrk mig, o Gud!

Agathe.
Du ængster mig!

Marquien.
O, tal dog ud!

Flechinel (griber deres Hænder).
Kom her — det vil dybt Eder smerte!

Marquien.
Hvordan?

Flechinel.
O, det knuser mit Hjerte!

Agathe.
Min Fader!

Flechinel.
O Gud! nævn mig ei saa!

Agathe.
Jeg dør af Skræk!

Marquien (til Agathe).
Du Dig fatte maa!

Flechinel (med bævende Stemme til Marquien).
Dette Barn — min Ovaal De ei fatter!

Marquien.
Bliv ved!

Flechinel (med et smerteligt Skrig).
Ak — hun er ei min Datter!

Agathe (synker i hans Arme).
Ah!

Marquien.
Jeg staaer forbauset her!

Flechinel.
Mit Hjerte brister!

Marquien.
Siig hvem hun er!

Flechinel.
Alt ved et Brev skal oplyst blive,
Som jeg vil i Paris Dem give.

Marquien (levende).
Afsted!

Agathe (veemodig).
Dunkel er Skjæbnens Vei!

Flechinel (grædende og bønlig til Agathe).
O siig dog blot, at Du glemmer mig ei!

Flechinel.
Du var mig Livets Lykke!
Kan jeg som Fader Dig
Ei til mit Hjerte trykke —
Elskede Barn! vil Du dog elske mig?

Agathe.
Jeg kjender ingen Lykke
Hvis Du ei elsker mig
Og jeg mig ei kan trykke
Med barnlig Fryd til Dig!

Marquien.
O, De vort Hjem skal smykke;
De fandt en Søn i mig;
Nu Deres Alders Lykke
Skal først udfolde sig!

(De gaae hurtigt igjennem en Allee, der fører ud i Baggrunden tilhøire.)

Tolvte Scene.

Hertuginden og hele Selskabet.

Alle.
Venskabs Aand! skjønt os omgive
Kunst og Natur paa Dit Bud!
Glands og Smag her os henrive,
Alle hylde Munterheds Gud!

Hertuginden (seer til alle Sider).
Hvor er de dog? — jeg før ei kunde komme her
Siden Czaren først nu i Vognen stegen er!

Alle.
Venskabs Aand! skjønt os omgive
Kunst og Natur paa Dit Bud!
Glands og Smag her os henrive,
Alle hylde Munterheds Gud!

(Man hører Skrig og Støi fra den Side, hvor Flechinel, Marquien og Agathe gik ud).

Alle.
Ha! Skrig jeg hører lyde;
Heftigt støier man der!
Hvad kan dette betyde?
Soldater det er!

Trettende Scene.

De Forrige. **Marquien** (med Kaarden i Haanden, og **Agathe** (som er bleg og mat, i sin venstre Arm.) **Flechinel** (der ogsaa holder fast paa Agathe. En Officeer og en Vagt af den franske Garde, som søger at bemægtige sig Agathe).

Marquien (rasende).
Nei, nei! jeg hende vil forsvare!
Jeg nedrig Bold tør kjækt modstaae!
Nei, nei! jeg trodser Død og Fare —
Afsted, skal ei min Hævn Jer naae!

Hertuginden.
Min Gud! hvad maa jeg her erfare?
Hvorfor skal hun i Fængsel gaae?
Lad dog den Arme sig forsvare,
Hvis her I Vold ei tjene maa!

Agathe og Flechinel.
Ak, kan jeg Brøden ei erfare,
Hvorfor saa haardt { jeg / hun } bøde maa?
Tillad at vi maae os forsvare —
O kan I Uskylds Bøn modstaae?

Vagten (til Marquien).
Forgjæves vil De Dem forsvare,
Regentens Bud vi lyde maae;
De kun vil styrte Dem i Fare;
Thi ei ved Trods De kan modstaae!

Officeren (til Hertuginden).
Jeg Regentens Befaling udfører kun her.

Alle.
O min Gud!

Flechinel (fortvivlet).
Jeg kan vor Uskyld besværge!

Marquien (rasende).
Kom os ei nær!

Officeren.
Marquis! giv mig strax Deres Værge!

Marquien.
Nei aldrig!

Officeren.
De trodse tør den kongelige Magt?
De er min Fange!

Alle.
O Gud!

Officeren (til sine Folk).
Han herfra bliver bragt!

Marquien (i høieste Grad af Harme).
Jeg hende skal mod Vold forsvare;
Min Stemme skal til Tronen naae;
Jeg trodser baade Død og Fare,
Gjaldt det mit Liv, jeg Hævn skal faae!

Flechinel og Agathe (fortvivlede).
Frels os fra denne Fare!
O, kan I Uskylds Bøn modstaae?
Ak, tal og lad mig blot erfare
Hvorfor saa haardt vi bøde maae!

Alle de Andre.
Forgjæves vil de sig forsvare;
Regentens Bud adlydes maa;
Hun sættes kun i større Fare,
Hvis Nogen frækt vil det modstaae!

(Marquien bliver afvæbnet og bevogtes af to Soldater; Officeren iler hen og aabner Døren i Baggrunden; man seer en Vogn holde udenfor; Vognøren er aaben; Agathe nødes til at stige ind og Vognen kjører bort). (Dækket falder).

Tredie Act.

Skuepladsen fremstiller en prægtig Sal i et Pallads i St. Petersborg. Den er overordentlig skjønt meubleret i russisk og asiatisk Smag. Indgangene ere tildækkede med Tæpper. Paa den ene Side staaer en stor Ovn. Ved den første Coulisse er, af Tæpper og Forhæng, dannet et lidet Cabinet, hvis Indre kun kan sees af Publicum, naar det Tæppe, der vender ud mod Tilskuerne, staaes tilside.

Første Scene.

Agathe (kommer ind fra det lille Cabinet. Hun er i en prægtig Dragt; et asiatisk Slør er fastgjort i hendes Haar og hænger ned om hende uden at bedække Ansigtet.) **Mikalof** (i Stadsuniform, staaer paa Skuepladsen, naar Dækket gaaer op, og er omringet af Personer af forskjellig Stand og begge Kjøn; han hører deres Andragender og optegner dem i sin Tegnebog. To Tjenerinder ledsage Agathe).

De Tilstedeværende (da de see Agathe).
See, der er hun, hvem vi tilbeder,
Som ved sin Trøst styrker vort Mod,
Som overalt Lykke udbreder,
O! hun er skjøn som eiegod!

Agathe (i Forgrunden).
O, af tryllende Drømme
Kun omgjøglet jeg er,
Eventyrligt fremstrømme
Rige Billeder her!
Hvorhen jeg seer yppig Pragt mig omgiver,
Mit Blik for Alt omkring mig er et Bud,
Tilbedt og priist mod min Villie jeg bliver
Og som en Fee breder Overflod ud!
Alting omkring mig
Forvandled sig!
Men —
Dog Øet tilbage
Til Barndommens Dage
Vil evig mig drage —
Ædle Olding, Du!
Jeg Dig dybt har savnet,
Ei Dig omt omfavnet,
O, men Fadernavnet
Mindes jeg endnu!
O, Frankrig, o Frankrig! min Sjel er hos Dig!
Mit Frankrig! mit Frankrig! skjøndt fjernt nu fra mig,
Du Eden paa Jorden, min Sjel er hos Dig,

Men snart jeg her omfavner
De Kjære, som nu jeg savner,
Og jeg lykkelig er
Naar jeg seer dem alle her!
O Frankrig! o Frankrig! min Sjel er hos Dig!
Mit Frankrig! mit Frankrig! skjøndt fjernt nu fra mig,
Du Eden paa Jorden, min Sjel er hos Dig!

(Hun vender sig til de Tilstedeværende for at høre deres Bønner. Mikalof fremstiller, med sin Tegnebog i Haanden, dem, som have Noget at bede om).

Mikalof (fremstiller en gammel Soldat).
Han kjækt paa Scirens Bane
Har fulgt sin Keisers Fane
Og beder i sin Nød
Kun om Huusly og Brød!

Agathe.
Snart skal Oldingens Bøn ved mig naae Czarens Trone!

Mikalof (fremstiller en ung Kone).
Hendes Mand er forsvundet!

Agathe (deeltagende).
Forsvundet? den arme Kone!
(til den unge Kone)
Jeg haaber, Naadens Røst
Skal indgyde Dig Trøst.

Mikalof (fremstiller en rig Bøvar).
Denne Adelsmand ydmygt beder,
At om et lille Gods De paa høieste Steder
Vil i Forbøn for ham gaae.

Agathe (vender ham Ryggen).
Oh, Hr. Bøvar! de Store selv sig hjælpe maae!

De Tilstedeværende.
O hør! hun blot de Trængendes Bønner vil høre.

Mikalof.
Snart vor Czar vente De kan; han Dem Besøg vil gjøre!

Agathe (venlig til Alle).
Farvel! I snart maaskee
Skal hver Bøn opfyldt see.

Mikalof.
Jeg veed, hun ei forglemmer Eder,
Derfor fat Mod;
Over hende Held nedbeder,
Thi hun er eiegod!

Chorer (idet det gaaer bort).
Hil Dig, hvem vi tilbeder,
Som ved sin Trøst styrker vort Mod,
Som overalt Lykke udbreder
O, Du er skjøn som eiegod!

(Paa et Vink af Agathe gaae hendes to Tjenerinder bort).

Anden Scene.

Agathe. Mikalof.

Agathe. Et Ord, Hr. Oberst! kun et Ord før jeg forlader Dem. Har De ikke i Dag faaet nogen Efterretning om vor Reisende?

Mikalof. Deres Naade! De vil meget snart faae den gode Hr. Flechipel at see igjen.

Agathe (sjæleglad). Er det sandt?

Mikalof. Ifølge den Beretning, jeg har modtaget fra Coureren, som igaar forlod ham paa Veien, maa han nu være i, eller i det mindste tæt ved St. Petersborg.

Agathe. O Gud! hvor jeg vil føle mig lykkelig ved igjen at see min Velgjører!

Mikalof. Den glimrende Lykke, der saa pludselig er bleven Deres Lod, har ikke været istand til at svække Deres rene, ædle Følelsers Styrke. Men hvad vil den gode Mand sige til alt dette? Hvor han vil blive overrasket, naar han finder Dem i St. Petersborg, i et keiserligt Pallads og omgivet af Glands og Ærefrygt?

Agathe (sjæleglad). O min kjære, kjære Fader, — thi det bliver han dog altid ved at være — ja vist vil han blive overrasket. Jeg har jo ikke maattet skrive ham til, derfor veed han ikke, hvor jeg er; men troer endnu bestandig, at jeg er i Frankrige. Efter Czarens Ønske har Regenten sendt ham hertil fra Paris uden at lade ham vide Noget om hvad der er foregaaet med mig — Men i Aften — O endnu i Aften! —

Mikalof. Der kommer Nogen! — det er Hertuginden af Grandval, den franske Ministers Gemalinde, og hendes Broder, Marquis de Forlange.

Agathe (heftig). Marquien? — saa maa jeg gaae — jeg tør ikke lade mig see af ham.

Mikalof (hurtig). Nei, Deres Naade! Czaren har udtrykkelig befalet, at han ikke maa see Dem.

Agathe. Det er nok for at bringe mig til at adlyde. (Sagte.) Men jeg vil dog i det mindste høre hvad de sige.

(Hun gaaer ind i Cabinettet, hvis Forhæng ganske tildækker det.)

Tredie Scene.

Mikalof. Hertuginden. Marquien.

(fra Baggrundens venstre Side).

Hertuginden (til Marquien). Som jeg sagde Dig — det er første Gang vi ere blevne indbudne til at komme her. (Seer Mikalof.) Ah, Hr. Obersten, Hans Majestæts Fortrolige! — Hr. Oberst! De seer, at jeg øieblikkelig efterkommer Keiserens Befaling.

Mikalof. Ja, Deres Naade! og jeg vil strax underrette Czaren derom.

(Gaaer).

Fjerde Scene.

Hertuginden, Marquien.

Hertuginden (levende og tilfreds). Ah, nu er jeg da kommen der — endelig, — endelig staaer jeg der.

Marquien. Hvor?

Hertuginden. Ih, her i dette Pallads, som beboes af den unge Grevinde, hvem hele Hoffet taler om og som i den Grad nyder

den keiserlige Naade, at alle onde Tunger rale derom. Jeg har hidtil ikke kunnet opnaae den Lykke at blive hende forestillet — O, jeg blev syg af Nysgjerrighed, ja, hvis min Mand, Hertugen, ikke havde erindret mig om, at en Ministers Kone stedse bør vise den største Kulde mod Alt — jeg havde begaaet en af mine pariſiſke Galſtaber. Det lader imidlertid til, at her i Aften skal gives en Fest, og, Gud ſkee Lov! Du er da ogsaa, ved min Indflydelse, bleven indbudet til dette med en myſtiſk Taage omgivne Pallads. Men saa tak mig dog!

Marquien. Jeg vilde takke Dig, Søster! hvis Du havde skaffet mig et Pas til Frankrige, saa at jeg kunde komme bort fra Petersborg, hvor Du lader mig holde i Fangenskab!

Hertuginden. Endnu bestandig Klager! bestandig Længsel efter Paris og den lille Agathe, som Regenten har ladet bortføre? — Har Du da glemt, at Du har trukket Kaarden mod den kongelige Garde, og at jeg har skaffet Dig ud af Bastillen under den Betingelse, at Du skulde sætte Dig i min Vogn og tage med til Petersborg? Er Du endnu saa forrykt, at Du vil løbe herfra til Paris og opsøge Parykmagerlaugets Oldermand, Hr. Flechinel, for af ham at lade Dig fortælle det Eventyr, han vil binde Dig paa Ermet om Din Skjønnes Fødsel?

Marquien (heftig). Ja! Søster! — ja! den Uvished, hvori jeg svæver, er en Qval for mig; Agathes Fjender ere mine! At see hende igjen, at hævne hende — det er mit eneste Ønske — og Rusland er mig utaaleligt.

Hertuginden (ivrig). O, Kjærlighed maa have berøvet Dig Forstanden! Under Peter den Stores Regjering er Petersborg blevet et Paradiis, og hvis Du ikke føler Dig tilfreds her, saa er det Din egen Skyld, — mig gjør Petersborg meget lykkelig.

Marquien. Ih, min Gud! — var Du lykkelig; det er mig særdeles kjært at høre, at Du er det; men jeg, jeg —

Hertuginden. Du? — gift Dig; jeg vil sørge for et glimrende Parti — der er allerede tre, fire Forstinder Orzikof, Zernikof, Plataskof og saa videre — som see meget omt til Dig.

Marquien (heftig). O, plag mig ikke med Din letsindige Spøgen — jeg glemmer aldrig Agathe — nei, Søster! jeg glemmer hende aldrig!

(Her gaae de Tæpper, som vende ud mod Publicum, tilside, og man seer Agathe i Cabinettet.)

Femte Scene.

De Forrige. Agathe.

Marquien.

1.

Elskov og Haab venlig tilsmilte
Mig i Din Favn, mit kjære Hjem!
Der ved mit Bryst kjærlig hun hvilte,
Der stammed bly sit Ja hun frem!
O, naar jeg dvæler ved disse Minder,
Jeg hende seer at staae for mig,
Ahnelsen siger: „Snart Du gjenfinder
Hende, hvis Hjerte kun slaaer for Dig!"

2.

Skjønhed og Dyd hende omsvæved,
Blot ved et Smiil hun Hjertet vandt;
Naar hun sit Blik fromt mod mig hæved
Kummer og Smerte let forsvandt.
O, naar jeg dvæler ved disse Minder,
Jeg hende seer at staae for mig,
Ahnelsen siger: „Snart Du gjenfinder
Hende, hvis Hjerte kun slaaer for Dig!"

Agathe (i Cabinettet; sagte).
Nu vækkes alle skjønne Minder;
Jeg, milde Forsyn! takker Dig!
Henrykt min Elskte jeg gjenfinder
Da kun hans Hjerte slaaer for mig!

Hertuginden (deeltagende).
Du vækker mange skjønne Minder;
Jeg dele Ønsket vil med Dig:
Gid Du Agathe snart gjenfinder
Og gid hun trofast elsker Dig!

Marquien (med megen Varme).
Jeg veed — jeg veed, jeg Dig gjenfinder
Og at Dit Hjerte slaaer for mig!

(Agathe trækker sig tilbage til sit Værelse; Tæpperne falde atter sammen for Cabinettet.)

Sjette Scene.

Hertuginden. Marquien. Mikalof.

Mikalof. Naadigste Hertuginde! Keiseren venter Nogen i denne Sal og beder Dem at gaae ind i Ridderſalen, hvor mange af de Indbudne allerede have forsamlet sig.

(Han viser paa en stor Dør tilvenstre.)

Hertuginden. Som Hans Majestæt befaler! (Giver Marquien Haanden.) Naa, Marquis, glem nu, hvis det er muligt, Dine søde Drømmerier lidt, medens Du nyder den skjønne Virkelighed.

(De gaae.)

Syvende Scene.

Mikalof (som har seet ud af Døren i Baggrunden). Sia er da Oldermanden for Parykmagerlauget i Paris endelig indtruffen til St. Petersborg! ... stakkels ærlige Pariſer! han er endnu ganske forfærdet over de russiske Slæders hurtige Fart, og endskjønt han var pakket ind i Pelsværk fra øverst til nederst, dirre alle hans Lemmer af Kulde; Varmen er faret ud af hele Personen og har sat sig i Næsen, der seer ud som en Glød. Han føres her ind — han skal blive modtaget som Czaren har befalet.

Ottende Scene.

Mikalof. **Flechinel** (indhyllet i Peltsværk, bliver ført ind af to Livegne, der, saasnart han er traadt ind, stille sig ved Døren i Baggrunden).

Flechinel (dirrende af Kulde, løber hen til Ovnen.)

Rusland! det maa jeg føle,
Du er et Paradiis
Naar man vil sig afkjøle;
Thi Du har deilig Iis!
Rusfens Zephyr blæser
Saadan, at jeg veed
Ei om vore Næser
Den har taget med!
Jeg kom her i Kane,
Uden Stort at see,
Paa en deilig Bane,
Gjort af frosfen Snee!
Heden ei geneerte
Os og vore Øg
Og jeg transpireerte
Kun ved et Besøg
Af to pene Bjørne,
Som ind til mig saae,
Da jeg i et Hjørne
Af mit Fartøi laae!
Rusland! det maa jeg føle,
Du er et Paradiis
Naar man vil sig afkjøle,
Thi Du har deilig Iis!
Ah, trods mit kolde Hjerte tænkte
Jeg tidt med Varme paa min Seng;
Min Taare frøs, men dog jeg skjænkte
Jer den, Versailles og St. Germain!
Rusland! det maa jeg føle,
Du er et Paradiis
Naar man vil sig afkjøle;
Thi Du byder fortræffelig Iis!

Mikalof (bukker meget dybt for ham). Min Herre! jeg er Deres allerærbødigste Tjener! hvis Deres Velbaarenhed har Noget at befale — jeg staaer til Deres Tjeneste.

Flechinel (varmer sig ved Ovnen). See der har vi det! — ligesom paa hele Veien!

Mikalof. Det lader til, at De er en Smule træt.

Flechinel. En Smule! Ih for Pokker, min høistærede Herre! paa en Fart af 200 Mile har ogsaa Deres herlige nationale Nordost pebet mig om Ørene og betaget mig Aandedrættet — og nu — ah puh — nu har jeg faaet en ny Plage at trækkes med! Aa, jeg er jo kommen ind i en Bagerovn — Uh! jeg qvæles! (paa et Vink af Mikalof trade de to Livegne frem og aftage Flechinel Overkladerne, hvorpaa han staaer i fransk Dragt). Om Forladelse, tusinde Gange om Forladelse, mine Herrer! — Ah! — det er Tjenere, som gjøre Alting af i en Ruf og ikke ere snakfomme, som de franske Tjenere. Man kan gjøre dem hundrede Spørgsmaal; men — ærbødigste Tjener! stumme som mine Parykblokke!

(De to Livegne bringe et dækket Bord.)

Mikalof. Min Herre! her er Deres Aftensmaaltid.

Flechinel. Bordet allerede dækket? — det er mærkeligt! Jeg kan ikke blive klog paa alt dette — det maa være et Eventyr! (skjenker og drikker.) Burgunder! Paa min Sjæl! den er ligesaa god som min egen. (Han sætter sig og spiser med Graadighed.) En meget smagfuld Opmærksomhed!

Mikalof. Men hvad sætter Dem i en saadan Forundring? Ved Grændsen har De fundet en keiserlig Slæde, der var bestilt Postheste paa hele Veien, overalt fandt De et dækket Bord, udenfor Hovedstaden er De bleven modtagen af Keiserens Folk, som har ledsaget Dem til dette Pallads — hvad forunderligt er deri? Saaledes modtage vi enhver Fremmed, der er saa berømt som De.

Flechinel (reiser sig og bukker.) Høist forbunden, min Herre! høist forbunden! (Sætter sig igjen.) Ja, dersom ikke en dyb Kummer trykkede mig, saa vilde jeg befinde mig meget vel i Rusland. Ah! lad os ikke tale om det! Siden jeg bliver saa artigt behandlet, maa ellers Keiseren have vidst, at jeg var paa Veien hertil og have givet Befalinger til min Modtagelse?

Mikalof. Ja, min Herre! man maa udentvivl have talt til ham om Dem. Har De ikke her i Rusland en eller anden Ven, en Bekjendt?

Flechinel. Det er Noget, jeg allerede har tænkt paa. Ja, jeg har en russisk Ven; det er en af Czarens Officerer, som jeg har barberet i Paris, og som blev ganske indtaget af min stakkels Agathe — O, det er en meget fortrolig Ven af mig — jeg veed ikke, hvad han hedder —

Mikalof (seer om imod Døren, hvorfra Czaren kommer). Har De Lyst til at tale med ham? Befal!

Flechinel. Befal! befal! ja, det er let sagt; — for at befale, maatte jeg dog vide, hvad Manden hedder.

Niende Scene.

Flechinel. **Mikalof.** **Czaren** (som nærmer sig sagte).

Mikalof (vedbliver Samtalen). Troer De, at De kunde kjende ham igjen?

Flechinel. Paa Øieblikket — om ikke paa Andet saa paa hans Skjæg — det Skjæg — var mageløst! og jeg behøver kun at see Spidsen af hans Hage for at sige: der er Manden! Forresten havde han et Slags Udvortes, som ikke var videre behageligt; store Øienbryn, et Par lynende Øine, et temmelig brunt Smil — og hvad Høflighed og smukke Manerer angaaer — ah ganske ærbødige Tjener!

Mikalof (fremstiller Czaren.) Det er nok — der er han. (Han gaaer ud i Baggrunden.)

Flechinel. Hvad behager?

Czaren. Ah ha, Hr. Flechinel! Saa Parykmagerlaugets Hippokrates er dog kommen til Østens Beherſker?

Flechinel (reiſer ſig). Det er, Gud forlade mig min Synd, ham!

Czaren. Forfængelige Konſtner! altſaa have vi Dem da endelig — vi have erobret Deres Talent for Rusland.

Flechinel. Paa ingen Maade! Fanden tage mig, om jeg er kommen til Petersborg for at dreie en eneſte Papillot; jeg er ſendt hertil for at bringe Czaren en Depeche fra Regenten, og jeg reiſer tilbage paa Dieblikket.

Czaren (leende). Hvad? Hr. Flechinel, Parykmagerlaugets Oldermand, er bleven Cabinets-Courcer?

Flechinel. Og det uden at jeg veed, hvorledes det er gaaet til. Kom her, min gamle Ven! ſæt Dem ned, drik et Glas franſk Viin med mig, og følg mig ſaa ſtrax til Hans Majeſtæt.

Czaren (tager et Glas og ſætter ſig). Han er ikke at faae i Tale nu; men giv mig Deres Depeche, ſaa ſkal han faae den; det indeſtaaer jeg Dem for.

Flechinel. Nei, nei! Czaren maa modtage den af mine egne Hænder; De faaer ikke Lov til at røre den. Vil De tænke Dem engang; det er mig endogſaa udtrykkelig paalagt, at jeg ikke, før jeg er bleven fremſtillet for Czaren, maa hilſe paa Hertuginden af Grandval; vor Miniſters Gemalinde, eller hendes Broder, min Ven, min ſande Ven!

Czaren (tager ſit Glas paa ſamme Tid, ſom Flechinel tager ſit). Naar det er Tilfældet, ſaa kommer De til at opholde Dem her i et Par Maaneder. Keiſeren tiltræder i Nat en Reiſe igjennem Rigets Provindſer, og derſom De ikke tager bagefter ham —

(drikker)

Flechinel. Et Par Maaneder — Jh, Du ſtore Gud!

Czaren. Ja, i dette Dieblik tager han Afſked med en Dame, ſom han gjør meget af, og derſom jeg nu kom og bad ham om at give Dem Audients — det vilde indbringe mig et Par Aars Forviiſning til Siberien og maaſkee Dem med.

Flechinel. Siberien! Hu! De gjør mit Blod til Iis! O, men, min kjæreſte, høiſtærede Ven! derſom De kjendte al den Kummer, der nedbøier mig! — min Datter — De veed det vel — de have ranet hende fra mig!

Czaren. Er det muligt?

Flechinel. Ja, min kjære Ven! ja viſt er det muligt! Siden dette ulykkelige Dieblik har jeg hver Dag fældet Taarer i Regentens Forgemak — endelig lod Hans Høihed mig komme ind og ſagde med megen Godhed: „Stakkels Flechinel! De ſkal atter gjenſee Deres Agathe; men Noget for Noget; jeg er forlegen for at faae en hemmelig Courcer til St. Petersborg; man vil aldrig formode, at jeg betjener mig af Dem; De er ikke bekjendt imellem Diplomatikerne paa den Maade, det er det, ſom er mig vigtigt. Reis, udfør dette Ærinde, og ved min Ære! det Barn, ſom De begræder, ſkal ſnart hvile ved Deres Hjerte."

Czaren. Det er beſynderligt!

Flechinel. Ja, jeg kan ikke forſtaae mig paa det; men De ſeer, hvorledes jeg har ſkyndt mig, for ſnart at kunne komme tilbage — jeg beder Dem, jeg bønfalder Dem; lad mig komme til at tale med Czaren!

(De reiſe ſig.)

Czaren. Veed De hvad? han er inde i de Værelſer der, hos den fornemme Dame, ſom jeg talte til Dem om; der er ingen anden end denne Dame, ſom tør vove at fremſtille Dem for Hans Majeſtæt. O, hendes Indflydelſe er grændſeløs, og jeg troer nok, at De vil kunne røre hende, naar De taler til hende om Deres Datter og fortæller hende alt det af Pigens Skjæbne, ſom kan intereſſere hende.

Flechinel. Ah hendes Skjæbne! Ja for Pokker! den har været den meeſt rørende Roman lige ſiden hendes Barndom.

Czaren (med Vægt). Godt! det er netop ypperligt. Tilbagekald Alt i Deres Hukommelſe og glem ikke Noget, ſom kan vække Nysgjerrighed hos Czarens Favoritinde.

Flechinel. O, vær De rolig for det og før mig bare til hende.

Czaren. Nei, hun kommer her; det er paa denne Tid hun pleier at modtage Beſøg af Hoffet. Jeg vil tale med hende, og derſom hun vil modtage Dem, ſkal De blive hentet fra Deres Gemak.

Flechinel. Ah, ſaa jeg har et Gemak!

Czaren (kalder). Er der Nogen? (Mikalof træder ind.) Anviis denne Herre hans Gemak! (Til Flechinel.) Gaa De nu, min Ven! — Men det er ſandt, jeg maa gjøre Dem opmærkſom paa, at denne Dame altid viſer ſig tilſløret og hører taus paa dem, der henvende ſig til hende med Bønner; det er efter Keiſerens Befaling.

Flechinel. Ah, hvad bryder jeg mig om det? — hvert Land har ſin Etiquette! — Naa, jeg vil da i al Hurtighed kaſte et Die i Speilet for at rette en Smule paa min Friſure. Ak, Herre Gud! min Paryk har ſaamænd ſiddet paa mit Hoved lige fra det Dieblik min La Roſe ſatte den der i Paris! (Han gaaer ud i Baggrunden, ledſaget af Mikalof.)

Czaren (med ſtærk Stemme). Aabner Døren!

Tiende Scene.

Czaren. Hertuginden. Marquien. Hoffolk. Agathe (ledsaget af nogle Tjenerinder. Hun er tilsløret. — Czaren gaaer hende imøde og fører hende til Midten af Skuepladsen.)

Czaren.

1.

Kom, elskværdige Grevinde!
Og mit Hofs Smykke vær;
Nu Deres Plads Je finde
Skal blandt Rigets Adel her.
Huldе Barn! tidt med Smerte
Jeg har følt hvad jeg skyldig Dem var;
Men nu vidner mit Hjerte:
Jeg min Brøde sonet har.

Alle.

Jh, min Gud! hvilken Ære!
Denne Gunst er uhørt!
Men hvem kan det dog være,
Han blandt os har indført?

Czaren.

2.

I en Faders Dem at blive
Jeg mit Held søge vil;
Den Løn, De skal mig give,
Er et barnligt Glædessmiil.
Huldе Barn! tidt med Smerte
Jeg har følt hvad jeg skyldig Dem var;
Men nu vidner mit Hjerte:
Jeg min Brøde sonet har!

Alle.

Jh, min Gud! hvilken Ære!
Denne Gunst er uhørt!
Men hvem kan det dog være,
Han blandt os har indført?

Czaren (med høi Stemme til Alle). For denne Fest begynder og jeg forkynder Dem denne Dames Navn og min Villie med Hensyn til hendes Fremtid, paaligger der mig en anden Pligt, som jeg nu vil opfylde — det er en Statssag! Træd nærmere, Hertuginde! og lytter Alle til. Der var et Tidsrum i min Regjering, som har vundet en ulykkalig Berømthed; min Vrede var dengang frygtelig og den rammede Skarer af Oprørere. En af mine tappreste Officerer, Grev Vasili, blev anklaget for Høiforræderi — han og hans hele Familie dømtes til Forviisning til Siberien! — han var uskyldig — men de, der skulde udføre min Hævn, behandlede ham som en overbeviist Forbryder. Han frelste sig imidlertid ved Flugten; i en Bondedragt vankede den Ulykkelige om, forladt af Alle, og døde, langt borte fra sit Fædreland, af Mangel eller Kummer. Hans Uskyldighed blev mig bekjendt! Dyrt have hans Fjender maattet betale de bittre Taarer, jeg fældede af Anger og Smerte. I tyve Aar havde jeg søgt at opdage hans Spor, da jeg fandt det og tillige Beviser for hans Død. Hans Minde være helliget ved et høitideligt Vidnesbyrd om, at jeg endnu erindrer ham med Høiagtelse og er retfærdig. Jeg har sammenkaldt Dem, for at De skulle være nærværende i det Øieblik, da jeg giver det. (Kalder mod Baggrunden) Mikalof! lad Gesandten fra Frankriges Regent træde ind.

Hertuginden (meget overrasket). En Gesandt fra Versailles!

Czaren (alvorlig). Ja, Deres Naade! en hemmelig Medbeiler til Deres Mands Ministerpost

Ellevte Scene.

De Forrige. Flechinel (med Hatten under Armen, føres ind af Mikalof. Skildvagterne ved Døren præsentere for ham.)

Hertuginden (som falden ned fra Skyerne), Flechinel!

Marquien (ligeledes). Hvad seer jeg?

Hertuginden (holder paa ham). For Guds Skyld, ti dog stille!

Czaren. Træd frem, Hr. Gesandt! Hendes Naade Grevinden vil høre Dem.

(Han beder, ved Tegn, Agathe, som stedse er tilsløret, at sætte sig. Flechinel træder frem og gjør de tre brugelige Buk.)

Hertuginden (sagte til Marquien). Men her spilles jo Comedie!

Flechinel (til Agathe med simpel Hjertelighed). Naadigste Grevinde! Deres ophøiede Keiser vil tage bort fra sin Hovedstad, og dersom jeg ikke kan komme til at overrække mine Depecher før han tager bort, er jeg meget at beklage; thi til Løn for min Nøiagtighed og min besværlige Reise hat man lovet mig, at jeg igjen skal faae det Eneste, der gjør mig Livet kjært, og som flette Mennesker have berøvet mig.

Marquien (sagte og levende til Hertuginden). Hvad er det han siger?

Hertuginden. Stille!

Agathe (sagte til Czaren, som staaer hos hende). Ah! mit Hjerte bløder!

Czaren (sagte). Mod, mit Barn! De maa høre ham.

Flechinel (tørrer sine Øine). Ja, naadigste Grevinde! — og dette Eneste, over hvis Tab jeg fælder Taarer — det er ikke Guld, det er ikke Rigdom, det er min Datter, naadigste Grevinde! — det er mit Barn! — ikke ved Fødselen — nei! saa lykkelig har Gud ikke villet gjøre mig — hun er mit Barn, fordi jeg har været hende i Faders Sted, fordi hun elsker mig, fordi jeg, da hun laae i sin Vugge, har kjælet for hende, viist hende den ømmeste Omhu! — O, hvilken stakkels lille smuk Skabning hun var, da Gud skjænkede mig hende! — Ak, det er mange Aar siden — jeg var dengang Svend og vandrede fra By til By. En Dag saae jeg — det var ikke langt fra Mainz — en Mand, som laae under et Træ ved Landeveien — han var død; men ved Siden af ham laae et lille Barn og sov i Solskinnet

paa en Kappe. Ved Barnet var lagt en Seddel, hvorpaa der var skrevet med Blyant: „Jeg døer. Min Arm er saa svag, at jeg ikke mere kan bære min Datter. Guds Die vogte paa dette sidste Skud af en ædel og tapper Stamme — og hvis Forsynet engang —" det var Alt hvad der stod — Døden havde udentvivl standset den Ulykkeliges Haand. Nogle Arbeidsfolk, som jeg kaldte sammen, bare ham til deres Kirke, og jeg — jeg tog Barnet. Papiret gav jeg Borgemesteren, som lod mig underskrive det og gav mig en Afskrift deraf. Hidtil havde jeg været en Fusentast; jeg blev et ordentligt, stræbsomt Menneske — og det bare af Kjærlighed til mit Barn. Jeg vilde være rig for hendes Skyld, og jeg blev det ved at nedsætte mig i Paris; der har jeg ladet hende opdrage saa omhyggeligt som hendes Stand fordrede; — men jeg havde ikke Mod til at fortælle hende Hemmeligheden — det var maaskee ikke ret af mig — det var maaskee Synd mod Gud; men jeg var saa lykkelig ved at høre hende kalde mig Fader. O, naadigste Grevinde! dersom De havde kjendt hende — Alle elskede hende — Alle misundte mig min Lykke — O, skjenk mig Deres Bistand til at faae mit Barn igjen — hjelp en stakkels Mand, som aldrig har gjort noget Menneske ondt, men vel en Smule Godt! De bliver bevæget, naadigste Grevinde! De røres ved mine Bønner og Taarer, — O, jeg bønfalder Dem om at staae mig bi! Lad mig komme til Keiseren! hav Medlidenhed med mig — og Gud vil lønne Dem!

(Han kaster sig for hendes Fødder.)

Agathe (kaster Sløret tilbage og synker i hans udstrakte Arme). Fader!

Marquien. Flechinel. Hertuginden. O Gud!

Flechinel.

Agathe! o Gud! ja det er hende!
Mit elskte Barn! gjenseer jeg Dig?
O, nu er al min Sorg tilende —
O Gud! hvor er jeg lykkelig!

Marquien.

Agathe! hvordan! ja det er hende!
Algode Gud! jeg takker Dig!
Min Sorg til Glæde sig vil vende;
Thi hun endnu sig selv er lig.

Czaren. Mikalof.

Ja, der hun staaer! ja det er hende,
Hvis hele Sjæl hænger ved Dig;
Din Kummer, Gamle! er tilende;
Thi hun endnu sig selv er lig!

Agathe.

O Gud! ja vist! ja det er hende,
Hvis hele Sjel hænger ved Dig,
Som dybt Din Ømhed maa erkjende,
Som mod Dit Hjerte trykker sig.

Hertuginden.

Hvordan! min Gud! ja det er hende!
Min Broder! jeg lykønsker Dig;
Din Sorg vil sig til Glæde vende,
Din Lykkes Stjerne hæver sig!

Hoffolkene.

Hans Datter? min Gud! hvad, er det hende?
Sit Barn han atter seer hos sig;
O, hvor han nu er lykkelig!

Czaren (høitideligt til Agathe.)

Jeg Dem, i hvad De fik, det Tabte kun erstatter;
Thi De er den Forvistes eneste Datter!

Marquien (sagte.)

Ha! nu er Gaaden løst!

Czaren (til Marquien).

Hvad Deres Ønske var
Da vi i Frankrig saaes, nu i Rusland De har!

(forener Marquien og Agathe.)

Marquien.

Agathe!

Agathe (med Ømhed.)

For evig Din!

Flechinel.

Jeg bliver gal af Glæde!
(vil falde Czaren om Halsen)
Min kjære, gamle Ven!

Marquien (kaster sig for Czarens Fødder.)

Sire! De vil tilstede —

Flechinel (forbauset).

Hvad! Sire?

Hertuginden (leende.)

Ih! Czaren kjender De dog vel?

Flechinel (farer tilbage.)

Hvad! Czaren?!

Czaren.

Frygt ei, Hr. Flechinel!
(rækker ham Haanden.)
Kom her; thi Ruslands Krone mig aldrig skal hindre
I at kalde Dem Ven. Det vil Hoffet erindre!

Hertuginden (til Agathe.)

Jeg i Paris erkjendte alt Dit Hjertes Værd;
Men — jeg i Petersborg har Dig dobbelt saa kjær!

Alle.

Nu Parret vil modtage
Sin Troskabs søde Løn!
O, efter Kampens Dage
Er Freden dobbelt skjøn!

Kjøbenhavn. 1839.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

№		mk.	β
56.	Donna Diana, Lystspil, oversat efter West's Bearbeidelse af Moretos spanske Original, ved Forfatteren af Skuespillet: „Navnet, eller det hurtige Frieri"	2	4
57.	Kom! Dramatisk Opgave, af Elsholtz	=	12
58.	Ludvig den Ellevte, Tragoedie af Casimir Delavigne	2	8
59.	Tempelherren og Jødinden, romantisk Opera af W. A. Wohlbrück	1	4
60.	Den unge Hovmesterinde, Lystspil, efter Scribe og Duport ved J. L. Heiberg	1	4
61.	Ludovic, Syngestykke af de Saint-Georges	1	4
62.	En Time i et Stervbo, Lystspil, efter det Franske ved J. L. Heiberg	1	
63.	Den Ubekjendte, tragisk Syngespil af Romani	1	
64.	Hertuginden af Mantua, et Drama af James Sheridan Knowles	2	
65.	Aurelia, Skuespil efter Scribe	1	8
66.	Den hemmelige Lidenskab, Lystspil af Scribe	2	
67.	Igaar og Idag, eller et Eventyr paa Heden, originalt Lystspil	1	8
68.	De to Ægtemænd, Lystspil af Scribe og Warner	1	
69.	Ørnens Rede, romantisk comisk Opera af Carl v. Holtey	1	4
70.	Yelva, Drama af Scribe, Devilleneuve og Desvergers	1	
71.	Matrosen, Comoedie af Sauvage og Lurieu	1	
72.	Et Eventyr under Carl den Niende, Lystspil af Soulié og Badon	1	12
73.	Duellanterne, comisk Syngestykke af Th. Overskou	1	8
74.	Jean, Skuespil i to Afdel., af Théaulon og Signol	1	
75.	Michel Perrin eller Politiespionen, uden at vide det, Vaudeville af Melesville og Ch. Duveyrier	1	12
76.	Skilles og mødes, orig. dramatisk Digtning af H. C. Andersen	1	12
77.	Maria Stuart, Sørgespil af Schiller	3	
78.	En Hytte og hans Hjerte! Lystspil af Scribe og Alphonse	1	4
79.	Guldkorset, Lystspil, efter det Franske oversat ved J. L. Heiberg	2	
80.	Lestocq eller Stats-Intriguen, Opera, Texten af Scribe, Musiken af Auber	2	
81.	Don Juan af Østerrig, Skuespil af Casimir Delavigne	2	8
82.	Smeden i Neumark, original dramatisk Skildring	=	12
83.	En fattig Kones Testamente, Drama efter V. Ducange	1	12
84.	Den Gjerriges Datter, Skuespil af Bayard og Paul Duport	1	6
85.	Coliche, Lystspil efter det Franske ved J. L. Heiberg	1	
86.	Paul Clifford, Skuespil af Melesville og Duveyrier	1	8
87.	En Criminalproces, Lystspil af Rosier	2	4
88.	Enkens Mand, Lystspil af Alexander Dumas	1	4
89.	Et ungt Ægtepars Huusholdning, Lystspil af Scribe og Bajard	1	
90.	Et Hiem, dramatisk Idyll paa Vers	1	
91.	Frieren og hans Ven, Lystspil af Ancelot og Alexis de Comberousse	1	8
92.	Grev Saint-Germain, Skuespil af Alphonso François og Fournier	1	8
93.	Brama og Bayaderen, Opera af Scribe, Musikken af Auber	=	12
94.	Farinelli, Lystspil efter det Franske, oversat af J. L. Heiberg	1	8
95.	Valetr & Compagnie, Komedie efter Bayard og Devorme	1	
96.	Man kan hvad man vil, Lystspil, oversat af J. L. Heiberg	1	8
97.	Huus-Undersøgelsen, Drama af Daubigny og Adolph Ponjol	1	
98.	Feiltagelserne, Komedie, oversat efter det Engelske ved N. V. Dorph	1	12
99.	Jødinden, Opera af Eugène Scribe; Musiken af Halevy	1	4
100.	Enten elskes eller døe! Lystspil af Scribe	1	
101.	En Kones Caprice, Syngestykke af Lesguillon	1	
102.	Bæbu, Komisk Syngespil af W. A. Wohlbrück	1	8
103.	Kean, Skuespil af Alexandre Dumas	2	
104.	Sauvegarden, Lystspil af Ancelot og Alexis de Camberouse	=	12
105.	Stella, Skuespil af Scribe.	1	
106.	Valérie, Comedie efter Scribe og Melésville	1	
107.	Eventyret paa Maskeraden, Syngespil af E. Scribe	2	
108.	Et Giftermaal under Keisertiden, Lystspil af Ancelot og Poul Duport	1	8

Følgende Stykker ere udkomne særskilte:

	Mk.	Sk.
Den 28. Januar, original Vaudeville af J. L. Heiberg	4	8
Aprilsnarrene, ligeledes af Samme	4	8
Recensenten og Dyret, ligeledes af Samme	4	8
De Uadskillelige, ligeledes af Samme	4	8
Kjøge Huuskors, ligeledes af Samme	4	8
Om Vaudevillen, af Samme	4	8
Syv militaire Piger, Vaudeville	3	
Et Eventyr i Rosenborg Have, Syngespil af J. L. Heiberg	4	
Kjerligheds Dromme, Vaudeville af Scribe	3	
Pigen ved Søen, Opera	3	8
Elverhøi, originalt Skuespil af J. L. Heiberg	7	8
Prindsesse Isabella, ligeledes af Samme	6	
Aloise, Syngestykke af Holbein	4	
Seer jer i Speil, Lystspil af Töpfer	2	
Christen og Christine, dramatisk Idyl af Scribe	2	
Kjerlighed og Politi, original Vaudeville af H. Hertz	4	
Guldbryllupsfrierne, original Vaudeville	3	
Vennernes Fest, original Vaudeville af Rosenhilde	5	
Den dramatiske Skræder, originalt Lystspil af Samme	5	
Secretairen og Kokken, Lystspil af Scribe	2	
Kjøbmanden af Venedig, Lystspil af Shakespeare	5	
Isabella, Syngestykke	2	
Den hvide Dame, Syngestykke af Scribe	4	8
Hugo og Adelheid, Syngestykke af J. C. Boye	4	8
Freias Altar, Syngestykke af Oehlenschläger	4	8
Fernando Cortez, Opera	2	
Oldingen som Ægtemand, Comoedie af Delavigne	6	
Amors Geniestreger, originalt Lystspil af H. Hertz	4	8
Nørreports Vagt etc., original Vaudeville af Overskou	1	8
Zampa, Syngestykke af Melesville	4	8
Napoleon, Drama af Dupouty	4	8
Et halvt Dusin udvalgte Nytaarsvers fra Theatret til Publicum, af J. L. Heiberg	1	
Bruden fra Lammermoor, ora. Syngestykke af H. C. Andersen	3	
Sangene af die Wiener in Berlin	1	
Kunstnerliv, original Vaudeville af Overskou	3	
Ravnen eller Broderprøven, Trylle-Opera af H. C. Andersen	3	
Den fjerdeste Dag i Livet, Vaudeville af J. L. Heiberg	2	
De Danske i Paris, Vaudeville af J. L. Heiberg	3	
Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne	3	8
Guerillabanden, Syngestykke af Overskou, med Musik af Bredahl	8	
Nekruten, Vaudeville, locatiseret af Overskou	2	
En Fødselsdag i Slutteriet, Vaudeville af Th. Overskou	3	
Klerkevænget, Syngestykke af de Planard	3	
Alferne, Eventyr-Comedie af J. L. Heiberg	4	
Borgfogdens Bryllup, af Wilhelm Holst	3	
Nei, Vaudeville af J. L. Heiberg	3	
Fata Morgana, af J. L. Heiberg	5	
Fiorella, Syngestykke af Scribe	3	
Postillonen fra Lonjumeau	3	8
Slottet ved Ætna, Syngestykke	1	8

Baletten Danina	1	
— Sovngjængerfken	1	
— Soldat og Bonde		8
— Victors Bryllup		8
— Hertugen af Vendômes Pager		12
— Poul og Virginie	1	
— Faust	1	
— Veteranen eller det gjæstfrie Tag	1	
— Tyrolerne		12
— Nina eller den Vanvittige af Kjerlighed		12
— Waldemar	1	4
— Sylphiden	1	
— Don Quixote	1	4

Schubothes Boghandling,
paa Børsen Nr. 9.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.